

CHRISTUS IS ALLES

Dirk-Jan Jansen

Christus is alles

Een vers voor vers uitleg van de brief aan de Filippenzen

Christus is alles
Een vers voor vers uitleg van de brief aan de Filippenzen

Copyright © Dirk-Jan Jansen
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2018
OudeSporen online uitgeverij

'Want te leven is voor mij Christus'.

Filippenzen 1:21

Gebruikte afkortingen

De afkortingen van de Bijbelboeken zijn als volgt:

Am	Amos	Jd	Judas	Mt	Matteüs
Dn	Daniël	Jh	Johannes	Na	Nahum
Dt	Deuteronomium	1-3Jh	1-3 Johannes	Ne	Nehemia
Ea	Ezra	Jk	Jakobus	Nm	Numeri
Ef	Efeziërs	Jl	Joël	Ob	Obadja
Es	Ester	Jn	Jona	Op	Openbaring
Ex	Exodus	Jr	Jeremia	Pr	Prediker
Ez	Ezechiël	Js	Jesaja	Ps	Psalmen
Fm	Filemon	Jz	Jozua	1,2Pt	1,2 Petrus
Fp	Filippenzen	Kl	Klaagliederen	Ri	Richteren
Gl	Galaten	1,2Kn	1,2 Koningen	Rm	Romeinen
Gn	Genesis	Ko	Kolossenzen	Ru	Ruth
Hb	Hebreeën	1,2Ko	1,2 Korinthiërs	Sf	Sefanja
Hd	Handelingen	1,2Kr	1,2 Kronieken	1,2Sm	1,2 Samuël
Hg	Haggai	Lk	Lukas	Sp	Spreuken
Hk	Habakuk	Lv	Leviticus	1,2Tm	1,2 Timoteüs
Hl	Hooglied	Mk	Markus	1,2Ts	1,2 Tessalonicenzen
Hs	Hosea	Mi	Micha	Tt	Titus
Jb	Job	Ml	Maleachi	Zc	Zacharia

Inhoud

Voorwoord	11
Inleiding.....	13
Inhoud van de brief	15
Filippenzen 1:1-5	17
Filippenzen 1:6-18	23
Filippenzen 1:19-30	31
Filippenzen 2:1-11	39
Filippenzen 2:12-21	47
Filippenzen 2:22-30	53
Filippenzen 3:1-10	61
Filippenzen 3:11-21	69
Filippenzen 4:1-9	77
Filippenzen 4:10-23	83

Voorwoord

Inmiddels is het bijna een traditie geworden dat ieder jaar, in september, in Harderwijk een nieuwe reeks begint van de 'Bijbelplus'-avonden. In 2009 begon dit initiatief omdat het mijn verlangen was om vers voor vers door een Bijbelboek van het Nieuwe Testament heen te gaan met een groep. Begonnen met de brief aan de Romeinen, volgde Hebreëën, 1 Korintiërs, Openbaring, Galaten, Titus, Judas, Efeziërs en in 2017 de brief aan de Filippenzen. Op andere locaties kwamen daar nog 2 Timotheüs en de brief aan de Kolossenzen bij. Al de samenvattingen van de avonden zijn inmiddels via verschillende boeken te verkrijgen via mijn website. De brief aan de Filippenzen volgde op die aan de Efeziërs. Hadden we aan deze laatste een zware kluit qua inhoud over de diepten van God, tijdens de avonden over de Filippenzenbrief ging het om de praktijk van ons geloofsleven. In hoeverre konden wij onszelf vergelijken met Paulus en zijn gezindheid? Hebben wij ook het verlangen om dit ene ding na te jagen en dat is Hem te kennen, onze Heer en Heiland? Het zorgde voor openhartige gesprekken en confronterende conclusies. We leven in een tijd dat het jagen naar dit ene doel steeds zeldzamer wordt. En toch wil ik via dit boek iedere lezer oproepen om het eigen hart te onderzoeken. Welke plaats heeft de Heer Jezus daarin? Is Hij werkelijk onze blijdschap?

Ik ben zeer dankbaar dat ik bij de bestudering gebruik heb kunnen maken van materiaal dat is geschreven door broeders die de brief voor mij ijverig hebben bestudeerd. Zo heb ik geput uit de rijkdommen van stempublishing.com, oudesparen.nl en het recente kingcomments.com.

De hoofdtekst, dikgedrukt in de omliggende kaders, is uit de Telosvertaling van 1982. Teksten uit het Oude Testament zijn geciteerd uit de NBG vertaling van

1951. Ook zijn de vragen aan het einde van iedere perikoop weer bijgevoegd voor zelfstudie.

Dank aan de cursisten die mij iedere avond weer hebben bemoedigd in het geloof. Tenslotte gaat de grootste dank uit naar onze Heer Jezus, in Wie alle schatten van de kennis en de rijkdom zijn verborgen en die onze harten iedere keer weer naar Hemzelf toetrekt. Geprezen zij zijn naam!

Dirk-Jan Jansen

Maart 2018

Dirkjanjansen.nl

Inleiding

Paulus schreef deze brief ca. 62 na Chr. als antwoord op de financiële gift die hij via Epafroditus van de gemeente in Filippi had ontvangen, terwijl hij in Rome gevangen zat. De brief is een prachtige verhandeling over de christelijke levenswandel. De brief is geschreven aan de eerste gemeente die gesticht werd in Europa: zie Handelingen 16. Dat gebeurde op de tweede zendingsreis van de apostel Paulus. Op duidelijke aanwijzing van de Heer zijn Paulus, Silas en anderen de zee overgestoken en hebben daar als eersten Lydia en andere vrouwen ontmoet, die tot gebed bijeenkwamen. Lydia geloofde Paulus' woorden en werd gedoopt met haar huis. Dan zegt ze:

Als u van oordeel bent dat ik de Heer trouw ben, kom dan in mijn huis en blijft er. En zij drong er bij ons op aan. Hd16:15

Deze gastvrije houding karakteriseerde deze gemeente zodat Paulus een warme relatie met hen had. Nadat Paulus een waarzeggende geest had uitgedreven bij een slavin (Hd16:18), ontstond er een vervolging tegen hem en zijn medewerkers, waarna ze in de gevangenis belandden. Na Gods lof te hebben gezongen, ontstaat er een aardbeving waarbij alle deuren open gaan en de boeien afvallen. De gevangenvaarder komt tot het geloof en wordt gedoopt. Ook hij nam Paulus en de zijnen bij hem in huis (Hd16:34). Na een bemoediging aan de net ontstane gemeente (Hd16:40) vervolgen zij hun weg.

Christus is alles

Inhoud van de brief

De gelovige wordt in deze brief gezien (Paulus is hier het model van) als een pelgrim in deze duistere wereld (2:15). Hij is op weg naar de hemelse heerlijkheid, terwijl hij geconfronteerd wordt met allerlei vormen van lijden: vervolging, ziekte, zorg, dwaalleer etc. Toch vergeet hij hetgeen achter hem ligt en jaagt naar de prijs van de hemelse roeping die voor hem ligt (3:14; Dit gezichtspunt is dus anders dan in de brief aan de Efeziërs, waar de gelovige wordt gezien als zittend in de hemelse gewesten in Christus.). In deze wedloop is Christus zijn vreugde, vandaar dat het thema 'blijdschap' voortdurend terugkomt. Helaas leven maar weinig gelovigen zo, ze zijn bedrukt in hun denken, traag in hun geest en koud van hart. Zij leven niet in de normale christelijke ervaring. Vandaar dat deze brief ons de normale christelijke ervaring toont als een spiegel: Dit is de normale christelijke ervaring in deze wedloop onder de kracht van de Geest van God.

Paulus is in de gevangenis als hij deze brief schrijft en bijna aan het einde van zijn leven gekomen. Hij had in alles Christus als zijn leven beschouwd (1:21) en was niet beschaamd uitgekomen. Hierin is Paulus ons voorbeeld (3:17).

De brief in eenvoudig in te delen:

1. Christus ons leven: Hoofdstuk 1
2. Christus ons voorbeeld: Hoofdstuk 2
3. Christus ons doel: Hoofdstuk 3
4. Christus onze kracht: Hoofdstuk 4

Filippenzen 1:1-5

Paulus is de grote apostel van God voor de gemeente. Zijn naam betekent 'de kleine'. Paulus was een man die door God niet alleen *geroepen* was, maar ook op een dramatische manier door Hem *veranderd* was. Van een hater van andersdenkenden transformeerde God hem in een liefhebber van zijn vijanden. Dit alles kwam door de ontmoeting met de verheerlijkte Jezus op weg naar Damascus (Hd9).

Vanaf dat moment was de zeer godsdienstige Saulus (later: Paulus) vol van deze Mens die hij had ontmoet. Zijn religieuze gedrag veranderde in een leven vol van de liefde van God. Hij wijdde de rest van zijn leven aan het verkondigen van de naam van Jezus (zie Ko1:27v.). Zelf was hij nu het levende bewijs dat werkelijke verandering niet tot stand komt door het volgen van wetten en regels, maar enkel en alleen door een *ontmoeting* met en navolging van de levende Jezus.

De wet maakte Saulus 'groot', Christus maakte hem 'klein'. Vanaf dat moment was hij gegrepen door Christus (zie Fp3:12). Zijn brieven zijn ons gegeven opdat wij navolgers zouden worden van hoe Paulus een hemelse Heer diende.

*Mij is daarom barmhartigheid bewezen, opdat Christus Jezus aan mij, de voornaamste, al zijn lankmoedigheid bewees **tot een voorbeeld van hen** die in Hem zouden geloven tot het eeuwige leven. 1Tm1:16*

Vers 1a

Paulus en Timotheüs

De brief begint met Paulus' naam omdat hij hier niet als de apostel op de voorgrond staat, maar als medegelovige in wie de genade van God een leven had ontwikkeld dat ons tot voorbeeld is, zie verder hieronder bij vers 1b.

Timotheüs wordt hier ook genoemd. Deze medewerker vergezelde Paulus meermalen, met name op zijn 2^e en 3^e zendingsreis (Hd17:14,15; 18:5; 19:22; 20:4). Paulus noemt hem 'mijn medearbeider' in Rm16:21. Hij zegt zelfs dat hij niemand van gelijke gezindheid had als hij! (2:20).

Hij had een bijzondere band met hem. Timotheüs was een discipel uit Derbe, zoon van een gelovige Joodse vrouw, Eunice geheten die was getrouwd met een Griekse man (Hd16:3). Hij had:

- Betrokkenheid bij het schrijven van tenminste 6 brieven van Paulus (2Ko1:1; Ko1:1; Fl1:1; 1Ts1:1; 2Ts1:1; Fm:1).
- Een speciale dienst in een vijftal gemeenten:
  1. In *Berea* (Hd17:14), samen met Silas nadat Paulus naar Athene was vertrokken.
  2. In *Thessalonica* (1Ts3:2), door Paulus gezonden om te onderzoeken hoe het in deze gemeente ging en om geestelijke hulp te bieden.
  3. In *Korinthe* (1Ko4:17; 16:10; 2Ko1:19) naar welke gemeente hij als persoonlijke afgezant van Paulus vertrok en waar hij predikte.
  4. In *Filippi* opnieuw gezonden door de apostel (Fl2:19).
  5. in *Efeze* (1Tm1:3; 2Tm1:18) waar hij een bijzonder taak had.

Uiteindelijk heeft hem dat minstens één gevangenschap opgeleverd (Hebr13:23).

Vers 1b

slaven van Christus Jezus, aan alle heiligen in Christus Jezus die in Filippi zijn,

Paulus is in deze brief niet de apostel, zoals aan de Efeziërs of de Galaten. Hier is hij, met Timotheüs: 'slaaf'. Paulus wordt beschreven *als voorbeeld voor ons* en niet zozeer als de autoriteit die Gods gedachten weergeeft voor de gemeente zoals bijv. in de brief aan de Efeziërs. In dit hoofdstuk is Christus het *leven* van Paulus (1:21). Dat waar ons hart zich op richt, bepaalt de actie van het lichaam. Bij Paulus was dit Christus. Dit betekende dat alles in zijn leven bepaald werd door Christus en diens belangen. Dit zullen we in dit hele hoofdstuk zien. Onze ervaring is vaak niet zoals die van Paulus, omdat wij alle zaken beschouwen vanuit de belangen van ons eigen ego.

De brief is gericht 'aan alle heiligen die in Filippi zijn'. Gelovigen zijn heiligen, apart gezet om Christus te vertonen in een duistere wereld (zie 2:15). De brief is meer gericht aan individuele heiligen dan aan 'de gemeente'.

Vers 1c

met de opzieners en dienaars;

'Opzieners en diakenen' worden apart genoemd. Zij behoren toe te zien dat de gemeente opgroeit in de ervaring van Christus als de werkelijke blijdschap in deze wereld. Zij werden in de tijd van de apostelen door hen of door hun gezant aangesteld, wat nu niet meer zo is. De Geest stelt hen (zie Hd20:28) aan doordat ze deze gaven bezitten en uitoefenen waarbij de rest dit erkent als van de Heilige Geest.

Nu Paulus gevangen zat, waren het de opzieners (voor de innerlijke zaken) en de diakenen (voor de uiterlijke zaken) die door de Heer gegeven waren om de gemeente te leiden, zoals ook nu nog het geval is. Ze staan niet voorop, want wij hebben hen niet als broeders waar we het in de eerste plaats van moeten verwachten. Christus is ons doel en zij helpen ons daarbij waar nodig om dit doel te bereiken. Deze brief richt zich vooral op onze eigen individuele verantwoordelijkheid.

Vers 2

genade zij u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus.

Paulus wenst de gelovigen genade en vrede toe. Niet als zondaars, maar als gelovigen op weg naar het einddoel. We hebben genade nodig om te blijven zien op Christus en vrede om in voortdurende omgang met Hem te zijn. God is onze Vader in Wie wij vrede hebben gevonden. Christus is ons doel en onze Heer.

Vers 3

Ik dank mijn God, telkens als ik u gedenk,

Paulus dacht en bad niet aan deze gemeente op een vleeselijke manier, vanuit zijn eigen belangen, maar vanuit de belangen van Christus. Hij zal het werk in hen volmaken (vs6) en hij zag de belangen van Christus werkelijkheid worden in die gemeente. Hij dankt God (heel persoonlijk: 'mijn God'), iedere keer als hij aan hen dacht. Hij zag wat Christus in hen had bewerkt en dat was reden voor zijn dankzegging. Wij zien vaak op menselijke wijze 'wat voor ogen is' en beginnen onze gebeden met het vragen aan de Heer. De gelovige die Christus als zijn/haar leven heeft, is altijd vol dankzegging omdat de belangen en het werk van Christus voor ogen worden gehouden. Bovendien hadden zij, bij de afwezigheid van Paulus, zich geestelijk opgesteld. Ze waren, niet zoals de Korinthiërs, vervallen in vleeselijk gedrag in het vormen van partijen, maar waren eensgezind in het zoeken van Christus. Men zag de noodzaak in van het kennen van Christus en men hielp elkaar daarin. In die zin is de gemeente van Filippi voor ons een voorbeeld.

Vers 4

altijd in elk gebed van mij voor u allen met blijdschap biddend,

Niet alleen dankzegging is het kenmerk van een gelovige die Christus voor ogen heeft, maar ook diens geest van het 'tussenbeide treden'. Er is altijd gebed nodig, omdat we zo snel afdrijven van de genade in Christus. Paulus bad daarom veel voor de gemeenten (zie Ef1:15-18; 3:14vv.; Ko1:9vv).

Vandaag horen we over allerlei soorten en vormen van gebed voor allerlei mensen en zaken, maar weinig over het bidden voor de gemeenten. Het doel van het gebed volgt in vs9-11. Er volgt eerst een tussenzin, waarin Paulus de reden beschrijft van zijn blijdschap. Hij bad met blijdschap omdat Hij zag wat Christus met hen voor had. Wij bidden vaak niet met blijdschap omdat we de menselijke verhoudingen en het menselijke gedrag voor ogen hebben van anderen. Paulus bad met 'het hart van Jezus Christus' (vs8), vol van goddelijke liefde.

Vers 5

wegens uw gemeenschap met het evangelie van de eerste dag af tot nu toe;

Paulus bekeek alles vanuit de belangen van Christus. Hij had een financiële gave ontvangen vanuit de gemeente van Filippi, maar hij beschouwde dit niet als winst voor hemzelf, maar als winst voor de belangen van Christus: het evangelie. De gelovigen in Filippi hadden 'gemeenschap met het evangelie' vanwege hun financiële steun aan Paulus. 'Van de eerste dag af' zien we dat een Lydia of een gevangenebewaarder Paulus en de zijnen in huis nam. Hun prioriteit was gelijk al de voortgang van het evangelie.

Vragen over Filippenzen 1:6-18

1. Hoe kan Paulus zo zeker zijn dat God het werk dat Hij is begonnen in de Filippenzen, zal voltooien? vers 6
2. Wat is 'de dag van Christus'? vs6
3. Wat betekent het dat de Filippenzen 'mededeelgenoten' van de genade van Paulus waren? vs7
4. Wat is 'het beste' in vs10?
5. Is 'zuiver en onberispelijk' zijn mogelijk? zie vs10

Filippenzen 1:6-18

Paulus schrijft deze brief aan de gemeente in Filippi, die was ontstaan door zijn eigen bediening. We lezen daarover in het boek Handelingen, hoofdstuk 16. De Vader heeft het grote plan om zijn Zoon te openbaren in mensen (zie Gl1:16). Daarom is Paulus in deze brief ons voorbeeld en niet zozeer onze apostel (3:17).

We zien in de eerste verzen van deze brief dat dit karakter van Christus aanwezig was bij zowel de gemeente als bij de apostel Paulus. Zij hadden gemeenschap met het evangelie (1:5) en waren mededeelgenoten van de genade van Paulus (1:7). Bij Paulus zien we het hart van Christus (1:8) in zijn verlangen naar hen. Hij was vol blijdschap over hen, zoals Christus altijd geniet van hen die de Vader Hem heeft gegeven. Paulus' blijdschap was bovendien ook vanwege hun vrucht van de Geest. Deze blijdschap uitte zich in dankzegging, maar ook in gebed (1:3,9). De liefde wenst immers altijd dat het werk van God nog meer overvloedig mag zijn in de levens van de gelovigen. Paulus bidt de gemeente toe dat zij mochten overvloeien in kennis en alle inzicht, om te beproeven wat het beste is (1:10). Dat zou op de 'dag van Christus', de 'dag' dat Hij openbaar wordt, tot lof en eer van God zijn.

Vers 6

in dit vertrouwen, dat Hij die een goed werk in u begonnen is, het ook zal voltooien tot op de dag van Christus Jezus.

Paulus zag de vrucht van gerechtigheid (vs11) in de Filippenzen. Daarom kon hij zeggen dat hij vertrouwen had in het werk van de Heer in hen. Dit werk zou Hij voltooien tot op de dag van Christus. Wat bedoelt Paulus met de 'dag van Christus'? De Here Jezus zal straks worden geopenbaard aan de hele wereld!

*Op dezelfde wijze zal het zijn als de Zoon des mensen wordt geopenbaard.
Lk17:30*

Andere benamingen voor deze dag zijn:

- De 'dag van de Heer <Jezus>; 1Ko5:5
- De 'dag van onze Heer Jezus'; 2Ko1:14
- De dag van de Heer; 1Ts5:2; 2Ts2:2

En dan zullen zij de Zoon des mensen zie komen in een wolk, met kracht en grote heerlijkheid. Lk21:27

Deze 'dag' die vervolgens duizend jaren zal duren, zal de gelovigen aan de wereld tonen en de heerlijkheid van Christus in hen:

...wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die hebben geloofd. 2Ts1:10

Vers 7

Het is immers terecht dat ik dit van u allen denk, omdat u mij in uw hart hebt, en u allen, zowel in mijn evangenschap als in de verdediging en bevestiging van het evangelie, mededeelgenoten bent van mijn genade.

Waarom is het 'terecht' dat Paulus zo (dat God het werk zal voltooien in hen) denkt over hen? Het 'bewijs' dat God een werk in hen was begonnen was zichtbaar in hun medeleven. Ze hadden een broeder, Epafroditus gestuurd met een gift aan Paulus. Bovendien waren ze betrokken bij zijn verdediging, terwijl er staat geschreven dat later 'allen' zouden afhaken hierin (2Tm1:15). Hierdoor wist Paulus dat er vrucht in hen was. Zodoende wist hij ook dat God dit werk zou afmaken. Bij de Korinthiërs beroept Paulus zich niet op wat er bij hen zichtbaar was, maar op de trouw van God (1Ko1:9). Niet iedere gemeente heeft dezelfde morele wandel helaas.

Vers 8

Want God is mijn getuige hoezeer ik naar u allen verlang met het hart van Christus Jezus.

Zodra Christus door zijn Geest ruimte krijgt in ons leven, verandert ons hele gedrag. Paulus verlangde naar deze gemeente. Hij wilde hen graag weer in levende lijve ontmoeten. Hij kon dit met een oprecht geweten voor God tegen hen zeggen. Een gelovige die wordt geleid door de Geest van Christus, ontvangt het 'hart' van Christus en is blij met iedere broeder of zuster puur vanwege het feit dat alle gelovigen door de Vader aan de Zoon zijn gegeven.

Vers 9

En dit bid ik, dat uw liefde nog meer en meer mag overvloeien in kennis en alle inzicht,

Paulus bidt voor de gemeente in Efeze (1:15v.; 3:14v.), in Kolosse (1:9) en voor deze Filippenzen. De morele toestand van iedere gemeente bepaalde ook de inhoud van zijn gebeden. Hier is deze toestand goed, zodat Paulus kan bidden dat hun liefde nog meer en meer mag overvloeien. Christus moet nog meer zichtbaar worden als het ware. Deze liefde heeft zijn voedingsbodem in 'kennis en alle inzicht'. We moeten leren wie God is, door te groeien in kennis en inzicht, zodat Christus voor ons alles wordt. Dit zal zich altijd uiten in onderlinge liefde en eensgezindheid. Opvallend is dat Paulus in zijn brieven aan de Korinthiërs niet voor hen bidt, maar hen onderwijst en terechtwijst.

Vers 10

om te beproeven wat het beste is, opdat u zuiver en onberispelijk bent tegen de dag van Christus,

Een gelovige staat nooit stil. Steeds meer en meer wil hij beproeven wat het beste is, om meer en meer te groeien in de kennis van God (Ko1:10). Geestelijk onderscheidingsvermogen is nodig om ons oog te richten op het juiste Voorwerp: Christus. Het verlangen om meer van de Here Jezus in ons praktische leven te zien komt altijd van de Heilige Geest. Maar er is gebed

nodig om dit verlangen aan te wakkeren. Te snel zijn we tevreden of zien we niet de geweldige heerlijkheden van Christus. Deze geestelijke groei naar volwassenheid is dat wat 'zuiver en onberispelijk' is. Hier dus niet onze positie in Hem, zoals in de Efezebrief, maar de praktijk. Dat zal straks zichtbaar worden tegen de dag van Christus:

Oordeelt daarom niet vóór de tijd, totdat de Heer komt, die ook wat in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen van de herten openbaar zal maken; en dan zal ieder zijn lof ontvangen van God. 1Ko4:5

Vers 11

vervuld met de vrucht van de gerechtigheid die door Jezus Christus is, tot heerlijkheid en lof van God.

Als wij de Heilige Geest de kans geven het beeld van Christus in ons te vormen, dan zal er een 'vrucht van gerechtigheid' zijn gegroeid ten tijde dat de Here Jezus zal verschijnen aan deze wereld. Deze 'vrucht' is niet minder dan het karakter van Christus. God heeft zijn eigen voorwaarden voor de groei van deze vrucht. We lezen in Hb12:11:

Nu schijnt alle tuchtiging wel op het ogenblik zelf geen reden voor vreugde maar voor droefheid te zijn, maar daarna geeft zij aan hen die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht van gerechtigheid.

Het is onze verantwoordelijkheid om onze aandacht te richten op Christus en om de wereld met zijn verleidingen te mijden. Het is de regering van God de Vader om ons op te voeden. Dit doet Hij d.m.v. de omstandigheden en in het lijden. De vrucht is 'door Jezus Christus' en 'tot heerlijkheid en lof van God'. Straks zal de lof aan God zijn vanwege dat wat Christus in de gelovigen heeft bewerkt voor eeuwig.

Vers 12

En ik wil dat u weet, broeders, dat mijn omstandigheden veeleer tot bevordering van het evangelie hebben gediend,

Paulus begint nu over zijn eigen omstandigheden. Het was niet eenvoudig. Hij zal in de gevangenis. Maar Paulus had het 'hart' of het 'denken' (1Ko2:16) van Christus. Hij had de belangen van God op het oog en maakte zich geen zorgen over zijn eigen situatie. Juist zijn gevangenschap was voor hem reden tot blijdschap, waar vele anderen alleen maar hadden geklaagd. De poging van de tegenstander om Paulus op te sluiten had een averechts effect: nu was het evangelie ook doorgedrongen tot de hoogste sferen in Rome. Later zou Paulus schrijven:

...mijn evangelie, waarin ik verdrukking lijd en zelfs boeien draag als een boosdoener; maar het woord van God is niet geboeid. Daarom verdraag ik alles ter wille van de uitverkorenen. 2Tm2:9-10

Vers 13

zodat in het hele pretorium en aan alle overigen duidelijk is geworden dat ik in gevangenschap ben om Christus' wil;

Paulus heeft tijdens zijn proces kunnen getuigen aan het hele pretorium, dat een soort gerechtshof namens de keizer was, en aan vele anderen in Rome. Het is treffend dat de enige vermelding van de Bijbel over een apostel in Rome er één is van een gevangen apostel. Rome, dat later zou claimen de oorsprong van de 'moederkerk' te zijn, zette Paulus gevangen. Typisch dat de Roomse kerk geen één van Paulus' leerstellingen (de mens uit Adam gekruisigd, de gemeente niet van deze wereld, alle uiterlijke godsdienst is overbodig gemaakt) in de praktijk brengt, maar juist in tegengestelde richting opereert.

Deze gevangenschap van Paulus was ten diepste niet vanuit de mens of vanuit de tegenstander, de duivel, maar om Christus' wil. Iedere situatie die ons overkomt moeten wij leren beschouwen als vanuit de wil van Christus. Er is in de regering van God altijd een hoger doel en ook al begrijpen wij dit niet altijd, we mogen ons vertrouwen daarop stellen omdat Gods Woord dit leert. Dit is o.a. het onderwerp van Petrus' eerste brief.

Vers 14

en dat de meesten van de broeders in de Heer vertrouwen hebben gekregen door mijn gevangenschap, om des te overvloediger het woord van God zonder vrees te durven spreken.

Een tweede gevolg van de gevangenschap van Paulus was dat nu hij gevangen zat, anderen het evangelie gingen verkondigen. In plaats van ontmoedigd te zijn, wat heel begrijpelijk zou zijn nu de grote apostel monddood was gemaakt, vonden zij vertrouwen. Wat een geloof! Waar vinden we vandaag broeders die zonder vrees het woord van God durven te spreken? Dit woord van God is niet alleen de redding voor de zondaren, maar heel Gods raad (Hd20:24) aangaande zijn eigen Zoon (Rm1:3). Christus wordt verhoogd zodra het woord van God gesproken wordt, want Hij is het levende Woord (Jh1:1).

Vers 15

Wel prediken ook sommigen Christus uit afgunst en twist, maar sommigen ook met goede bedoelingen.

Paulus' blijdschap over het feit dat Christus werd verhoogd in de prediking werd niet verstoord doordat sommigen dit vanuit een verkeerd motief deden. Zij brachten geen dwaalleringen, maar wensten het Paulus extra zwaar te maken. Ze leden aan afgunst en twist, het tegenovergestelde van de vrucht van gerechtigheid uit vs11. Het ging hen om eigen eer een aanzien en waren zo een ontkenning van de leer van Paulus. Deze broeders zouden een grote bron van irritatie kunnen zijn voor Paulus, maar hij was kalm en vol vreugde doordat hij de dingen vanuit de belangen van God bekeek en zichzelf was vergeten. Dat hijzelf werd aangevallen deed hem niet, Christus kreeg de eer en dat was genoeg! Gelukkig hadden sommigen wel goede bedoelingen.

Vers 16

Dezen wel uit liefde, daar zij weten dat ik tot verdediging van het evangelie ben gesteld;

De broeders die goede bedoelingen hadden, namelijk de eer voor Christus en dat alleen, handelden uit liefde voor de apostel. Deze was geroepen om het op te nemen voor de eer van Christus en daarom handelden sommigen gelukkig ook zo. Ze volgden het voorbeeld van de apostel (zie straks 3:17).

Vers 17

maar de anderen verkondigen Christus uit partijzucht, niet zuiver, met de bedoeling verdrukking aan mijn gevangenschap toe te voegen.

Paulus komt nog een keer terug op de groep die vanuit verkeerde motieven het evangelie brachten. Ze verkondigden de Christus uit partijzucht. Vandaag vinden we vele predikers die het evangelie verkondigen om mensen toe te voegen aan hun eigen kerkgenootschap. Dit is ten diepste sektarisch. Het is niet zuiver, omdat het tegen de belangen ingaat van God. Bovendien hadden zij toen de bedoeling het Paulus zwaar te maken, hem jaloers te maken en hem te kwetsen. Dit gaat regelrecht in tegen de gezindheid van Christus waar we over zullen lezen in Fp2. We leren hieruit dat als iemand het evangelie brengt en God dit zegent, dit nog niet iets zegt over de motieven van de spreker.

Vers 18

Wat doet het ertoe? In elk geval wordt op allerlei wijze, hetzij onder een voorwendsel, hetzij in waarheid, Christus verkondigd; en daarin verblijd ik mij, ja, zal ik mij ook verblijden.

Het grote geheim van het leven van de apostel was zijn zicht op de Here Jezus. Hij kende Gods raadsbesluiten en de plannen die Hij heeft. Hij was verblijd dat Christus werd verkondigd, ook al was het vanuit verkeerde motieven. Ware christelijke ervaring is het zien op Hem en het vergeten van de eigen belangen. Vandaag wordt Christus door velen verkondigd, en daarover zouden we blij moeten zijn ook al is het niet altijd vanuit een goed motief.

Vragen over Filippenzen 1:19-30

1. Hoe kan Paulus de behoudenis nu als beloning zien? Het is toch genade? vs19
2. Hoe weet Paulus dat hij niet beschaamd zal worden? vs20
3. Waarom is sterven winst voor Paulus? vs21
4. Welk voordeel had het leven van Paulus dan voor de Filippenzen? vs24
5. Wat is in één geest vast staan als gemeente in de praktijk? vs27

Filippenzen 1:19-30

In deze brief zien we in de persoon van Paulus, het voorbeeld van het christelijke leven in de praktijk. In alles zocht deze 'slaaf' van Christus Jezus (1:1) de belangen van Christus en niet die van hemzelf. Helaas was in zijn tijd het al andersom (zie 2:21) zoals dat ook in onze tijd het geval is. De meeste gelovigen zoeken hun eigen belangen. Maar Paulus roept ons op in deze brief om hem na te volgen (3:17) in de gezindheid die hij zelf had (3:15). Deze gezindheid wordt ons in de hele brief getoond. In het eerste hoofdstuk zien we al hoe Paulus' houding is jegens de gemeente in Filippi. Hij dankte en bad voor hen. Hij was zich bewust van het feit dat anderen het evangelie vanuit verkeerde motieven brachten, maar zelf daarin verblijdde hij zich. Het geloof ziet de eer van God in de verkondiging van Christus. Geloof is eenvoudig: Het verblijdt zich in Hem en zijn belangen (zie 1:18).

Vers 19

Want ik weet, dat dit mij tot behoudenis zal strekken door uw gebed en de bijstand van de Geest van Jezus Christus;

Het feit dat Christus werd verkondigd zou uiteindelijk leiden tot een volkomen verlossing. De behoudenis waar Paulus hier over spreekt is niet de *eeuwige* behoudenis die we nu al bezitten zoals in Ef2:8, maar de *toekomstige* behoudenis waar de Bijbel over spreekt in de volgende verzen:

Daarom verdraag ik alles ter wille van de uitverkorenen, opdat ook zij de behoudenis verkrijgen die in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid. 2Tm2:10

De Heer zal mij redden van elk boos werk en behouden voor zijn hemels koninkrijk. Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen. 2Tm4:18

Verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat u daardoor opgroeit tot behoudenis; 1Pt2:2

Zie ook de uitleg bij Fp1:28, 2:13. Deze behoudenis, de volkomen verlossing aan het einde van de geloofsweg (zie Rm8:23 en 1Pt1:5), wordt als volgt omschreven op oudesparen.nl:

God scheidt er hoogstpersoonlijk, buiten de invloed van wie of wat dan ook, behagen in mensen te brengen naar de plaats van redding bij Hemzelf (vgl. 1 Ko1:8), en om hun intussen de kracht te geven die weg ook zelf met alle inzet te bewandelen.

Deze kracht is de Geest van Jezus Christus die in ons woont. Gebed van anderen had Paulus en dus ook wij, nodig! Wij hebben de verantwoordelijkheid onze weg met de Heer te wandelen, maar de Heer zelf geeft er de kracht voor! Beide kanten zijn waar.

Vers 20

volgens mijn reikhalzende verwachting en hoop, dat ik in geen enkel opzicht beschaamd zal worden, maar dat met alle vrijmoedigheid zoals altijd ook nu Christus wordt groot gemaakt in mijn lichaam, hetzij door het leven, hetzij door de dood.

Paulus had zijn oog op de Heer gericht en wist dat hij niet beschaamd zou worden bij diens komst. In alle vrijmoedigheid werd Christus groot gemaakt in zijn lichaam! In alle omstandigheden zocht deze broeder de eer van de Here Jezus! Kunnen wij hem dat nazeggen? In zijn leven werd Christus groot gemaakt vanwege zijn gezindheid. Door de dood zou Christus worden groot gemaakt vanwege het karakter ervan: in gehoorzaamheid aan de opdracht van de Heer zou Paulus gedood worden door de vijanden. Dit zou tot eer van Christus zijn die ook werd gedood door zij die Hem haatten. De huidige behoudenis bestaat in het ontkennen van de eigen belangen en het zoeken naar die van Christus.

Vers 21

Want te leven is voor mij Christus en te sterven is winst.

Met 'want' legt Paulus zijn gezindheid en motieven uit: Zijn leven was Christus. Al de handelingen en gedachten van Paulus gingen uit naar de eer van zijn Heer. Voor veel mensen is hun leven: geld, eer, aanzien of geluk, maar voor Paulus was het: Christus. In hoofdstuk 3 wordt dit door Paulus nader uitgewerkt. Alles draaide om het kennen van Christus en om het dienen van diens belangen. En als hij zou moeten sterven zou dit winst zijn (zie bij vs23). Dit is één van de meest verheven uitspraken uit de Bijbel. We weten dat Christus in ons leeft door zijn Geest (zie Gl2:20). Maar om te kunnen zeggen: 'Het leven is mij Christus', dat is de hoogste vorm van christendom en wordt helaas maar bij weinigen gevonden.

Vers 22

Maar moet ik blijven leven in het vlees, dan is dat voor mij de moeite waard, en wat ik moet kiezen, weet ik niet;

Het leven hier beneden leefde Paulus niet, zoals verreweg de meeste mensen, voor zichzelf. Hij klampte niet aan dit leven vast, want het sterven was winst voor hem. Mocht Paulus de doodstraf ontlopen, dan was dat voor hem de moeite waard omdat hij dan de belangen van Christus kon behartigen (zie vs24). Hij wist niet wat hij moest kiezen: bij Christus te zijn in de heerlijkheid (dat zouden wij wel kiezen vrees ik, om van al de ellende hier beneden af te zijn), of hier te =blijven in het lichaam om anderen te dienen zodat Christus werd groot gemaakt. Het is tevens waar dat de meeste gelovigen aan dit leven vastzitten en deze keuze, die Paulus moeilijk vond te maken, niet eens kennen.

Vers 23

maar ik word van beide kanten gedrongen: ik verlang ernaar heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste;

Van 'beide kanten' werd Paulus gedrongen. In beide opties zag hij voordeel m.b.t. de eer van de Heer. Hij was in de derde hemel geweest (zie 2Ko12:2-4)

en verlangde ernaar bij Christus te zijn. Sommige leraars leren dat men in het paradijs, na het overlijden, in een soort slaaptoestand verkeert. Paulus wist dat hij bij het sterven bij Christus zou zijn en dat dit ‘verreweg’ het beste zou zijn.

Vers 24

maar in het vlees te blijven is nodiger ter wille van u.

Hier zien we hoe Paulus’ gezindheid in de praktijk van zijn eigen belangen afzag. Hij wilde zelf liever bij Christus zijn, want dat was het beste, maar toch koos hij ervoor ‘in het vlees (lichaam)’ te blijven omdat dit nodiger was voor het geestelijke welzijn van de Filippenzen. Niet zijn eigen belang, maar die van anderen, net zoals dit in Christus het geval was.

Vers 25

En in dit vertrouwen weet ik dat ik zal blijven en bij u allen zal blijven tot uw bevordering en blijdschap van het geloof;

Paulus had er vertrouwen in dat hij toch langer zou blijven leven. Hij wilde de gemeente in Filippi verder opbouwen in het ‘allerheiligst geloof’ (Jd:3). Voor hem was het niet de keizer die zou besluiten of hij wel of niet de doodstraf zou krijgen, maar God. Paulus is ook voor ons ‘gebleven’ in de vorm van zijn geschreven brieven. Dezen getuigen van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Christus (zie 2Ko4:6) en zijn ons gegeven om de blijdschap en bevordering van het geloof te bewerken. Niet het zien en beleven van bijzondere dingen, maar het eenvoudige geloof dat ziet op Christus en hierdoor blijdschap verkrijgt. Zie verder de uitleg bij 3:1 en 4:4.

Vers 26

opdat uw roem nog overvloediger is in Christus Jezus door mij, doordat ik weer bij u ben.

De Filippenzen zouden nog meer kunnen roemen in het feit dat Paulus zou worden vrijgelaten uit de gevangenis, en zouden de Heer nog meer kunnen zien in zijn genade. Paulus had zo'n omgang met God, dat hij kalm en verblijd kon spreken over zijn terugkeer naar de gemeente in Filippi.

Vers 27

Alleen, wandelt waardig het evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig ben, ik uw omstandigheden hoor, dat u vast staat in een geest, terwijl u een van ziel meestrijdt met het geloof van het evangelie

Er volgt een waarschuwing. Zou Paulus bij hen komen na vrijgelaten te zijn, dan zou hij hen dolgraag willen ontmoeten als een gemeente die zou wandelen 'waardig het evangelie van Christus'. Er dreigt altijd en overal weer het gevaar van verdeeldheid zodat er geen sprake meer is van één doel en één streven. Wandelen 'waardig de roeping' is Ef4:1, 'waardig de Heer' is Ko1:10 en hier 'waardig het evangelie'. De gemeente moet 'vast staan in één geest' voordat er sprake kan zijn van meestrijden (hier een woord dat het 'jagen' van een atleet beschrijft in zijn discipline). Het bereiken van ongelovigen en het versterken van gelovigen in Christus moet het ene doel zijn. In 2:1-2 gaat Paulus verder op dit thema in. Hij wist van de gevaren (zie 3:2,18-19) en moedigt hen aan het ene doel voor ogen te blijven houden. Helaas is de christenheid afgedwaald en verdeeld in talloze sekten en stromingen doordat men deze vermaning niet ter harte heeft genomen. Zouden wij meer samen *strijden* in de gebeden (Rm15:30; Ko4:12) en samen *jagen* in het verspreiden van het evangelie, dan zouden we bewaard blijven voor het verval. Maar tweedracht en verdeeldheid is een kwaad dat op de meest subtiele manieren het leven binnensluipt van de meest geestelijke en volwassen gelovigen! Daarom vermaant Paulus: *Doe niets uit partijzucht*, Fp2:3.

Vers 28

en u in geen enkel opzicht door de tegenstanders laat afschrikken. Voor hen is dit een bewijs van verderf, maar voor u van behoudenis, en dat van Godswege.

Er zijn vele tegenstanders om ons heen en zelfs onder ons. Zij proberen de gemeenten te verdelen en de harten van de gelovigen af te trekken van Christus. Dit gebeurt via dwaalleringen en vervolging. Paulus' verlangen is dat wij ons niet laten afschrikken hierdoor en moedig doorgaan met het verkondigen van het evangelie. Tegenstanders gaan naar het verderf en hun daden bewijzen dit, terwijl onze standvastigheid juist een bewijs is van ons behoud.

Vers 29

Want u is het geschonken, ten aanzien van Christus, niet allen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden,

Het lijden onder de hand van tegenstanders is 'gegeven'. De Heer heeft dit zelf voorspeld toen Hij zei:

...als de wereld u haat, weet dat zij Mij eerder dan u heeft gehaat. Als u van de wereld was, zou de wereld het hare liefhebben; maar omdat u niet van de wereld bent, maar Ik u uit de wereld heb uitgekozen, daarom haat de wereld u. Herinnert u het woord dat Ik tot u zei: Een slaaf is niet groter dan zijn heer. Als zij Mij hebben vervolgd, zullen zij ook u vervolgen; Jh15:18-20a

Wij geloven in een Heer die is verworpen in deze wereld. Geloof in Hem is onlosmakelijk verbonden met lijden voor Hem. Wij leven in deze wereld die Hem haat en Hem heeft gekruisigd. Als wij van Hem getuigen, zullen we net als Hem gehaat worden. Maar het is 'voor Hem' zoals Paulus ook hierin een voorbeeld was voor de Filippenzen en voor ons.

Vers 30

daar u dezelfde strijd hebt die u in mij hebt gezien en nu van mij hoort.

Paulus leed voor de naam van Christus in de gevangenis in Rome en de Filippenzen ervoeren dezelfde strijd. Satan laat de gelovigen niet met rust, maar God heeft het in zijn wijsheid zo beschikt. Kalm vertrouwen in God en een blijdschap in de verheerlijkte Christus geven ons moed en kracht om vol te houden in een wereld waarin onze Meester verworpen is.

Vragen over Filippenzen 2:1-11

1. Wat is 'hetzelfde bedenken' uit vers 1?
2. Waarom vinden wij vs3 zo moeilijk in de praktijk te brengen?
3. Hoe 'laten' wij de gezindheid in ons zijn van vs5?
4. Wat betekent het dat Hij 'Zichzelf ontledigd' heeft in vs7?
5. Elke tong zal belijden dat Christus Heer is (vs10). Zijn dat alle gelovigen of alle mensen of alle geschapen wezens?

Filippenzen 2:1-11

We zien in deze brief de praktische ervaring en het resultaat van een levend geloof. Paulus is, zoals eerder gezegd, niet zozeer de apostel die onderwijs geeft in deze brief, maar de medeslaaf - en broeder van de gelovigen die ons laat zien hoe een levend geloof en een onbelemmerd zicht op de Here Jezus in het leven vol lijden tot diepe vreugde kan leiden. Paulus roept ons in deze brief dan ook op om zijn navolgers te zijn (zie 3:17, 4:9). Hij zocht in alle details van zijn leven de belangen van Christus. Zijn leven droeg als motto: 'Christus' (1:21). Waar vinden we deze gezindheid nog vandaag? Toch is het niet te hoog gegrepen om een dergelijk leven te leiden. Paulus had dezelfde Vader en dezelfde Heer. Hij had dezelfde Geest die in hem woonde. Ons probleem is vaak ongelof in het Woord van God en de daarbij behorende lauwheid. De gemeente in Filippi had een geestelijke houding in hun denken aan Paulus (1:7) en hun mededeelgenootschap aan het evangelie (1:5). Er waren zeker gevaren, en die zal Paulus dan ook ter sprake brengen. Het eerste hoofdstuk behandelt Christus als ons leven, terwijl dit tweede hoofdstuk Christus als ons voorbeeld aan de orde komt.

Vers 1

Als er dan enige vertroosting in Christus, als er enige troost van de liefde, als er enige gemeenschap van de Geest, als er enige genegenheid en ontferming is,

Hoe goed de toestand ook was van deze gemeente, er is altijd ruimte voor verbetering. We blijven altijd doorgroeien naar het beeld van Christus.

Er was vertroosting in Christus aanwezig. Er was troost van de liefde en er was gemeenschap van de Geest. De Filippenzen waren betrokken bij Paulus in zijn lijden en in zijn hart voor het evangelie in Rome. Ze hadden hun genegenheid en hun ontferming getoond aan hem via de gift die Epafroditus hem bracht (2:25;4:10v.). Wat zijn ze een voorbeeld voor ons! Kennen wij deze eigenschappen als het gaat om dienstknechten van de Heer en hun werk? Zijn wij op deze manier betrokken bij hun werk? Dragen wij Paulus ook een warm hart toe als het gaat om zijn leer en voorbeeld in de brieven die hij ons heeft nagelaten?

Vers 2

maakt dan mijn blijdschap volkomen door hetzelfde te bedenken, terwijl u dezelfde liefde hebt, eenstemmig bent, het ene bedenkt.

Er was dus genoeg reden om deze gemeente te prijzen, wat Paulus ook zeker in hoofdstuk 1 heeft gedaan. Maar hij wenste dat zijn blijdschap om hen 'volkomen' zou zijn. Paulus had dit al in 1:9-10, 27-28 aangestipt. Iets was nog niet helemaal in orde bij deze gemeente. Er was een gebrek aan eensgezindheid terwijl ook de juiste motivatie niet altijd aanwezig was. Deze punten gaat Paulus nu aankaarten. Verdeeldheid is een ernstig probleem in iedere gemeente. Het tast ons getuigenis voor de Heer aan en verzwakt ons geestelijk leven. Paulus zal later twee zusters persoonlijk vermanen eensgezind te zijn (4:2). 'Hetzelfde bedenken' betekent dat iedere gelovige in de gemeente Christus voor ogen heeft, hetgeen in hoofdstuk 3 zal worden uitgewerkt. Dit zal moeten gebeuren in een geest van 'dezelfde liefde'. Een gemeente moet eenstemmig zijn en het 'ene bedenken'. Verdeeldheid ontstaat zodra een leer of een visie de gedachten van de gelovigen bezig houdt. Er ontstaan dan partijen 'voor' en 'tegen' (zie 1Ko1:11v. hieronder vs3). Maar als we Christus, zijn woord en het groeien naar Hem toe centraal blijven houden, zijn we beveiligd tegen verdeeldheid. Hoe droevig is het om te zien dat we dit gebod ruimschoots hebben genegeerd. Hoeveel verdeeldheid is er niet binnen de christenheid? De talloze groepen, sekten, kringen, kerken en bewegingen getuigen daar helaas van.

Vers 3

Doet niets uit partijzucht of uit ijdele roem, maar laat elk in nederigheid de ander uitnemender achten dan zichzelf;

‘Partijzucht’ is een werk van het vlees (zie Gl5:21). We zien hier een droevig voorbeeld van in de gemeente van Korinthe.

Want mij is over u bekend gemaakt, mijn broeders, door de huisgenoten van Chloe, dat er twisten onder u zijn. Ik bedoel dit, dat ieder van u zegt: Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Kefas, en ik van Christus. 1Ko1:11-12

Ten diepste is het vormen van een partij ‘ijdele roem’. Het gaat om onszelf en om onze eigen gedachten i.p.v. om Gods Woord. Binnen een gemeente kunnen er verschillende partijenschappen zijn, terwijl het daadwerkelijke uit elkaar gaan vaak het resultaat is. Als het vlees aan het werk gaat, staat de mens en zijn eer centraal, en is er geen sprake van nederigheid. Dit is de oplossing voor ieder probleem in de gemeente: de ander uitnemender achten als jezelf. Paulus schrijft over de liefde:

De liefde (...) handelt niet onwelvoeglijk, zoekt niet haar eigen belang, 1Ko13:5

Een andere vertaling zegt: ‘zoekt zichzelf niet’. Nederig zijn is niet mogelijk uit onszelf, vandaar dat Paulus ogenblikkelijk wijst op Christus vanaf vers 5.

Vers 4

laat ieder niet alleen op zijn eigen belangen, maar ieder ook op die van anderen zien.

Via Epafroditus had Paulus vernomen dat er in de gemeente geen echte teamgeest was. Er was sprake van partijzucht (1:17). Als men alleen de eigen belangen voor ogen houdt en geen rekening houdt met die van anderen, is met zelfgericht bezig. Het ‘nederig’ en minzaam over jezelf praten is geen bewijs van echte nederigheid. Het is toch weer over jezelf praten. Of het nu goed of slecht is, ‘zelf’ staat centraal. De gezindheid van Christus is helemaal niet over jezelf praten. Wat is er veel aandacht voor personen binnen het christendom die alleen maar over zichzelf praten. Er staat ‘ieder’. Het is niet mogelijk meer om een uiterlijke eenheid te bewerken binnen het christendom dat hopeloos

is verdeeld. Het is wel mogelijk om individueel deze eenheid gestalte te geven door een nederige houding ons eigen te maken. Dit *niet* door te proberen, want dit leidt tot het bezig zijn met onszelf. Het is door de nederigheid van de Here Jezus te bewonderen, want dat wat we bewonderen, vervult ons hart, leidt weg van onszelf en leidt tot verandering (2Ko3:18).

Vers 5

Want laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was,

Nederig praten en handelen is niet moeilijk, nederig *zijn* wel. We vinden toch altijd dat we zelf best belangrijk zijn. We zien dit al bij de discipelen;

En zij kwamen in Kapernaum; en toen Hij in huis was, vroeg Hij hun: Wat hebt u onderweg overlegd? Zij zwegen echter, want onderweg hadden zij er onder elkaar woorden over gehad wie de grootste was. Mk9:33-34

Maar de gezindheid van Christus is iets dat alleen Hij heeft. Hij moet in ons zijn leven uitleven, anders zullen we deze gezindheid nooit ontvangen. Alles in zijn leven toonde zijn nederigheid. Altijd zocht Hij het belang van zijn Vader (Jh4:34) en dat van verloren zielen. Hij heeft Zichzelf niet behaagd (Rm15:3). Kijk hoe de Heer de discipelen benadert als ze het hebben gehad over wie de grootste was:

En Hij ging zitten, riep de twaalf en zei tot hen: Als iemand de eerste wil zijn, zal hij de laatste van allen en aller dienstknecht zijn. En Hij nam een kind en plaatste het in hun midden; en Hij nam het in zijn armen en zei tot hen: Wie een van zulke kinderen ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij; en wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem die Mij heeft gezonden. Mk8:35-37

Hoe liefdevol en genadig wijst Hij zijn discipelen terecht. De God van alles en iedereen neemt en kind in zijn armen, wat een nederigheid! Deze gezindheid moet, zegt Paulus, in u of onder u zijn. De gemeente moet gekenmerkt worden door deze liefde die de ander zoekt.

Hieraan zullen allen weten dat u mijn discipelen bent, als u liefde onder elkaar hebt. Jh13:35.

Is dit niet waarom er zoveel verdeeldheid, ruzie, twist en partijzucht is in de gemeenten? Het ontbreekt aan deze gezindheid en de zelfopofferende liefde die onze Meester heeft voorgeleefd. Laten we ons daarom diep

verootmoedigen en zijn genade zoeken. 'Laat' is een opdracht. We hebben de verantwoordelijkheid alles wat in ons leven niet beantwoordt aan deze nederige gezindheid te veroordelen en te jagen naar deze gezindheid.

Vers 6

die in de gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn,

Paulus neemt de gelegenheid om de heerlijkheden van Christus te beschrijven. Dit doet hij vaker als hij een gemeente vermaant. Alleen door op Hem te zien is er ware verandering mogelijk! Christus had de gestalte (*morfe*, van ons woord metamorfose) van God. Hij *is* God.

Deze, die de uitstraling is van zijn heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen...Hb1:3

Hij is het beeld van de onzichtbare God...Ko1:15

'Het Woord was bij God en het Woord was God' staat er in Jh1:1. Paulus noemt Christus 'God' in Rm9:5 en Tt2:13. de Bijbel is zonneklaar als het om dit punt gaat. Maar hoewel Hij God is, heeft Hij het 'geen roof' geacht God gelijk te zijn. Hij heeft niet deze positie als God over alles vastgehouden. Hij is vrijwillig 'vlees' geworden (Jh1:14). Let wel: Hij blijft God en is God, maar Hij nam de gestalte aan van een mens. Hij is nooit 'opgehouden' God te zijn en zal ook nooit meer ophouden waarlijk mens te zijn. Groot en ondoorgrondelijk wonder!

Vers 7

maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend.

Dat de Here Jezus Zichzelf heeft 'ontledigd' wil niet zeggen dat Hij geen God meer was. Hij heeft tijdelijk geen openlijk gebruik gemaakt van zijn Goddelijke autoriteit. Hoewel Hij God was, bleek zijn nederige gezindheid doordat Hij de gestalte heeft aangenomen van een slaaf, anderen dienend. Deze gestalte zal Hij tot in eeuwigheid trouwens blijven behouden (zie Lk12:37). Het 'slaaf zijn' werd praktijk toen de Heer aan de mensen gelijk werd. Het eeuwige Woord werd vlees (Jh1:14) en de eeuwige God nam de gedaante gelijk aan van het

vlees van de zonde (Rm8:3), uiteraard Zelf zonder de inwonende zonde te kennen.

Vers 8

En uiterlijk als een mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood.

Het feit dat Christus die God Zelf is, een mens werd en zodoende een slaaf van anderen, tekent de nederigheid die er in Hem is. Hij heeft Zichzelf vernederd terwijl Hij mens was. Hoewel de Joden van Hem vroegen om Zich als mens te laten gelden, deed Hij het niet (Jh7:3-4). Hij was in alles nederig vernederde Zichzelf. Dus als een mens heeft Hij nog eens een stap naar beneden gemaakt door een slaaf van allen te zijn en ook nog eens de dood, ja de kruisdood te sterven. Hij was gehoorzaam tot de dood. In gehoorzaamheid gaf Hij zijn wil op, in de dood zijn leven. In al deze beschrijvingen richt Paulus de aandacht van de Filippenzen en van ons op Christus. Wat een Heer hebben wij!

Vers 9

Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam geschonken die boven alle naam is,

God heeft om deze reden de mens Christus de allerhoogste plaats gegeven, boven alle namen (1Ko15:27). Alles wordt aan zijn voeten onderworpen omdat Hij de gehoorzaamheid aan God ten volle heeft betoond. Het is Gods verlangen om Christus boven alles te stellen, alles werkt toe naar dat moment (zie Ef1:9-12).

Vers 10

opdat in de naam van Jezus elke knie zich buigt van hen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn,

Alles en iedereen zal de eer en lof aan Christus brengen, want dat is de wil van God. Elke knie zal zich buigen, van alle mensen en alle geschapen wezens. Zelfs die van 'onder de aarde', de verloren zielen. Zij zullen gedwongen moeten belijden dat Hij Heer is.

Vers 11

en elke tong belijdt dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God de Vader.

Elke tong zal belijden, vrijwillig of gedwongen, dat Jezus Christus Heer is. Dit zal alles zijn tot heerlijkheid van de Vader die altijd de eer van zijn Zoon op het oog heeft.

Vragen over Filippenzen 2:12-21

1. Hoe kun je je eigen behoudenis nu bewerken? vs13
2. Als God het 'willen' in ons bewerkt, waarom krijgen we dan geboden? vs13
3. Hoe schijnen wij als lichten? vs15
4. Hoe zijn de Filippenzen Paulus tot roem? vs16 Geen vlees zal toch roemen?
5. Wie zijn de 'allen' van vs21?

Filippenzen 2:12-21

Paulus had een zware strijd voor de gemeente (Ko2:1). Hij was niet alleen een verkondiger van het evangelie van de behoudenis, maar ook een dienaar van de gemeente (Ko1:25). Zodra iemand een gelovige is geworden, moet hij/zij leren dat er één doel en één weg daartoe is. Het ene doel is te worden als Christus. De ene weg daartoe is door het geloof Hem leren kennen. Onze eigen positie is 'boven' (Ko3:1-3). God heeft ons met zijn Zoon, de volmaakte Mens aan zijn rechterhand eengemaakt. Hij vindt enkel vreugde in Hem en wie aan Hem verbonden zijn door het geloof in het volbrachte kruiswerk. In deze brief zien we hoe Paulus het voorbeeld is van een volwassen gelovige die dit ene doel nastreeft: Christus kennen. Hij is niet bezig met het worden als Hem, maar met het kennen van Hem. In Paulus zien we daarom de karaktertrekken van de Here Jezus zo mooi verwerkelijk. De 'gezindheid' van Christus (Fp2:5) was zichtbaar geworden in hem, door het lijden heen.

Vers 12a

Daarom, mijn geliefden, zoals u altijd gehoorzaamd hebt, niet alleen zoals in mijn aanwezigheid, maar nu veel meer in mijn afwezigheid,

De gemeente in Filippi had een gezonde geestelijke mentaliteit. Ze hadden 'altijd gehoorzaamd'. Toen Paulus bij hen was, namen ze het woord dat hij sprak in gehoorzaamheid aan.

Toen zij nu de gevangenis waren uitgegaan, gingen zij naar Lydia; en toen zij de broeders zagen, vermaanden zij hen en gingen weg. Hd16:40

Het woord 'vermanen' kan ook worden vertaald met 'vertroosten'. Dit deed Paulus meestal nadat hij mensen had toegevoegd aan de gemeente door het evangelie. Ze moesten geworteld en gegrondvest worden in Christus. Hij heeft ze in hoofdstuk 1 het patroon voorgeleefd en in de eerste verzen van hoofdstuk 2 het voorbeeld van de Meester getoond. Nu moesten zij daar aan beantwoorden door ditzelfde patroon te gaan volgen en vormgeven. Toen hij bij hen wegging, bleven ze bij deze gehoorzaamheid van zijn onderwijs, iets dat vandaag de dag een zeldzaamheid is. Waar vinden we nog het onderwijs van de verborgenheid van Christus? Waar de eenvoudige focus op Hem als de verheerlijkte Mens?

Vers 12b

bewerkt uw eigen behoudenis met vrees en beven;

Dit vers heeft voor moeilijkheden gezorgd bij sommigen. Hoe kun je nu je eigen behoudenis bewerken? Je bent toch behouden door het geloof?

Want uit genade bent u behouden, door het geloof; en dat niet uit u, het is de gave van God; niet op grond van werken, opdat niemand roemt. Ef2:8-9

Het antwoord ligt in het feit dat 'behoudenis' verschillende betekenissen heeft in het NT. In de tekst hierboven, uit Ef2, is het een volmaakt en compleet feit. In andere passages is het de definitieve voltooiing van een proces.

...want de behoudenis is ons nu nader dan toen wij tot geloof kwamen. Rm13:11

Deze betekenis heeft het woord ook in onze tekst. In 3:20 is Christus de Heiland die onze lichamen zal verlossen. Deze behoudenis ligt in de toekomst en de gelovigen in Filippi moeten deze 'bewerken met vrees en beven'. Dit heeft te maken met hun verantwoordelijkheid in de geestelijke strijd. Er is sprake van een ernstige strijd van satan en zijn leger tegenover de gelovigen. 'Vrees' vanwege deze vijanden en 'beven' vanwege hun eigen zwakheden. Toen Paulus nog bij hen was, konden ze hem van alles vragen. Maar de apostel was niet meer bij hen en dat geldt ook voor ons. Wij hebben nu bronnen waar we ons aan moeten laven om onze behoudenis te bewerken. Onze gedachten en harten worden snel afgetrokken van Christus en daarom hebben wij niet alleen oudsten en diakenen om ons hierin te ondersteunen, maar ook het Woord van God en God Zelf (zie Hd20:32).

Vers 13

want het is God die in u werkt, zowel het willen als het werken, om zijn welbehagen.

Zoals Paulus de oudsten in Efeze opdraagt aan God zo doet hij dat hier ook. God is het die in ons werkt, zowel het willen als het werken. Hij bewerkt het in ons hart als wij Christus willen leren kennen en Hij bewerkt de resultaten daarvan. Het is 'om zijn welbehagen' want niets doet Hij buiten zijn Zoon om zodat deze de eer en lof ontvangt. Het 'werken' dat kenmerkend zou moeten zijn voor iedere gelovige wordt in de volgende drie verzen beschreven (14-16).

Vers 14

Doet alles zonder mopperen en tegenspreken,

Als Christus openbaar komt in ons leven, zichtbaar wordt in onze karakters, dan moet het vlees aan de kant worden gezet. Mopperen en tegenspreken zijn kenmerken van onze oude natuur. Het toont onze eigen wil in zaken en omstandigheden. Het toont dat wij geen vertrouwen hebben in onze Vader die alle dingen doet meewerken ten goede (Rm8:28).

Vers 15

opdat u onberispelijk en rein bent, onbesproken kinderen van God temidden van een krom en verdraaid geslacht, waaronder u schijnt als lichten in de wereld,

Paulus gaat van het woordje 'werken', dat actie veronderstelt, naar het woordje 'bent', dat is iets 'zijn'. Het vertonen van Christus door de gemeente in deze duistere wereld is het verlangen van God de Vader. Een representant te zijn van Hem in morele eigenschappen is het doel. 'Onberispelijk' vonden we ook al in 1:10. 'Rein' is onbesmet van deze wereld jezelf bewaren. De wereld ligt onder het oordeel, allen zijn gestorven (2Ko5:14-15). God heeft vreugde in maar één mens en dat is Christus. Laten wij dan onze behoudenis bewerken door Hem te vertonen. 'Onbesproken kinderen van God' te zijn is onze 'heilige roeping'.

God, die ons heeft behouden en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade die ons gegeven is in Christus Jezus voor de tijden van de eeuwen, 2Tm1:8b,9

Er mag niets van de wereld in ons leven te vinden zijn! De mensen van deze wereld zijn 'krom en verdraaid', ze leven in de duisternis. Wij zijn geroepen om te schijnen als lichten in deze duisternis. Zie ook Rm12:2; Jk4:4; 1Jh2:15v.

Vers 16

terwijl u het woord van het leven vertoont, mij tot roem tegen de dag van Christus, dat ik niet tevergeefs gelopen of tevergeefs gearbeid heb.

Christus vertonen is het 'woord van het leven' vertonen. Andere vertalingen zeggen 'vasthouden'. Dit is wat de bediening van Paulus was: het verkondigen van de verheerlijkte Heer aan gelovigen zodat de karaktertrekken van die Heer zichtbaar zouden worden in deze duistere wereld. als gelovigen dit gaan 'pakken' en in de geestelijke strijd Christus gaan zien en vertonen zal dit zijn tot roem van de bediening van de apostel. In de dag van Christus (zie 1:6,10) zal hij zijn beloning ontvangen, maar zal ook zichtbaar worden wat het effect is geweest van zijn werk onder de gemeenten. Als ze niet zouden gehoorzamen zou zijn 'loop' en arbeid tevergeefs zijn geweest wat hen betreft.

Vers 17

Maar ook al word ik als een drankoffer uitgegoten over de offerande en bediening van uw geloof, dan verblijd ik mij, en ik verblijd mij met u allen.

We komen nu tot drie voorbeelden van mannen die het karakter van Christus hebben vertoond op wonderlijke wijze. De eerste is Paulus zelf. Paulus bespreekt de mogelijkheid dat hij zou komen te sterven. Dat zou dan gebeuren vanwege zijn bediening. Hij vergelijkt het met een drankoffer dat zou worden uitgegoten over het geloof van de Filippenzen. Er staat eigenlijk 'slachtoffer', daarover werd een drankoffer uitgegoten tot een lieflijke reuk voor God (zie Nm28 en 29). Ze hadden hem een gift gestuurd via Epafroditus en dat kenmerkte hun deelgenootschap aan het evangelie, dus zegt hij 'over de offerande en bediening van uw geloof'. Het zou tot zijn eigen blijdschap

strekken. De gezindheid van Christus is hier zichtbaar is het verblijden over het feit dat iemand zijn leven geeft voor het welzijn van gelovigen (zie Hd20:24 en 1Jh3:16).

Vers 18

En u evenzo, verblijdt u, en verblijdt u met mij.

Blijdschap is een centraal thema in deze brief. Het is de blijdschap 'in de Heer' (3:1; 4:4). Het betekent zien op de belangen van Christus en verheugt zijn als het werk voor Hem resultaat heeft. Het ziet niet op de eigen belangen, maar op die van anderen.

Vers 19

Maar ik hoop in de Heer Jezus Timotheus spoedig naar u toe te zenden, opdat ook ik welgemoed mag zijn als ik uw omstandigheden weet.

Door de afwezigheid van Paulus miste de gemeente apostolisch onderwijs. Hij hoopte Timotheüs 'in de Heer', dus vanuit zijn gezag, tot hen te sturen. Hij was zelf geen apostel, maar wel een gezant van een apostel. Paulus had hem de handen opgelegd en hem zo in een bijzondere bediening gesteld (zie 2Tm1:6). Het doel van deze zending van Timotheüs was dat Paulus op de hoogte wilde blijven van de omstandigheden van de gemeente in Filippi. Het bedrukte zijn hart dagelijks als het ging om de zorg voor de gemeenten (2Ko11:28) en hij zou getroost zijn te horen dat ze op het goede spoor bleven.

Vers 20

Want ik heb niemand van gelijke gezindheid als hij, die zo trouw uw belangen zal behartigen,

Timotheüs is de tweede man die we in dit gedeelte leren kennen als iemand in wie de gezindheid van Christus zichtbaar werd. Paulus kan zelfs zeggen dat hij niemand anders had in zijn omgeving met een dergelijke gezindheid. Ook

hij zocht de belangen van de ander zoals we aan het begin van dit hoofdstuk hebben gezien in Christus. Bovendien behartigde hij deze belangen van de gemeente in Filippi 'trouw'. Er is helaas weinig trouw vandaag onder gelovigen.

en dat wij gered worden van de onbehoorlijke en boze mensen. Want trouw is niet het deel van allen; 2Ts3:2

Vers 21

want allen zoeken hun eigen belang, niet dat van Jezus Christus.

Er volgt een trieste constatering van de apostel Paulus over de gelovigen van zijn tijd: ze zoeken allemaal hun eigen belangen, niet die van Jezus Christus. Dit is een treffend woord over de christenheid van vandaag. Men is helemaal niet bezig om Hem te zoeken, Hem te kennen en als Hem te worden, maar met de belangen voor zichzelf. Hoe word ik gelukkig? Hoe word ik gezegend? De liefde van zowel Paulus en Timotheüs staan in schril contrast met de ik-gerichte cultuur van de hedendaagse christelijke wereld.

Vragen over Filippenzen 2:22-30

1. Waarin bestond de 'beproefdheid' van Timotheüs? vs22
2. Over welke omstandigheden heeft Paulus het in vs23?
3. Wat leren wij over ziekte en genezing uit de verzen 26-27?
4. Paulus kende blijdschap, maar ook droefheid? Waarin kende hij droefheid? vs27
5. Hoe houden wij 'zulke mannen' in ere? zie vs29

Filippenzen 2:22-30

De gemeente van Jezus Christus is een uniek gezelschap. Ze zijn niet alleen behouden, maar ook geroepen met een heilige roeping. Dit houdt in dat zij bestemd zijn om de Here Jezus te vertegenwoordigen in deze wereld. Zoals Hij nu voor God leeft en is gescheiden van de zonde, zo zou dat ook moeten gelden voor de gemeente. Zoals Hij hier op aarde leefde, zo zou de gemeente ook moeten leven: nederig, gehoorzaam aan de wil van God en getuigen van de goedheid van de Vader. Helaas heeft de gemeente daarin gefaald, de goede, individuele uitzonderingen niet te na gesproken. Allen zoeken slechts hun eigen belang, niet dat van Christus Jezus (2:21). Wat moet er gebeuren? Het evangelie van de apostel Paulus is de oplossing. Hij leerde dat een gelovige is gekruisigd met Christus wat zijn oude mens betreft (Rm6:6), met Hem is opgewekt en dat hij nu de verantwoordelijkheid heeft naar deze waarheden te leven. Zelf heeft hij dat ons voorgedaan zodat hij een voorbeeld is geworden voor ons (zie 1Ko11:1; 4:16; Fp3:17; 1Tm1:16). Wat hij leerde, praktiseerde hij ook. Helaas zijn we vandaag totaal onbekend met zijn evangelie en de gevolgen zijn rampzalig. We hebben onze verantwoordelijkheid niet genomen door te wandelen waardig onze roeping. In deze brief zien we hoe niet alleen Paulus, maar ook Timotheüs en Epafroditus voorbeelden zijn voor ons wat betreft gelovigen die wel leefden naar hun roeping. Laten we er lering uit trekken, ons verootmoedigen en jagen naar deze dingen.

Vers 22

En u kent zijn beproefdheid, dat hij, zoals een kind zijn vader, met mij in het evangelie heeft gediend.

De goddelijke liefde zoekt altijd het belang van de ander. Paulus had de geestelijke belangen van de gemeente in Filippi boven zijn eigen belangen staan. De genade van God had dit in zijn hart bewerkt. Timotheüs, die hij zelf zo 'nodig' had in zijn gevangenschap, had hij naar Filippi gestuurd om te vernemen hoe het met ze gesteld was. De gezindheid die Timotheüs kenmerkte, was uniek (zie vs20). Hij was een waardig vertegenwoordiger van zijn Heer. Bovendien was hij beproefd, een kenmerk van ieder volwassen gelovige.

Gelukkig de man die verzoeking verdraagt; want beproefd geworden zal hij de kroon van het leven ontvangen, die Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben. Jk1:12

Deze beproefdheid gold het evangelie, waarin hij samen met Paulus had gediend 'zoals een kind zijn vader', dus vanuit een liefdesrelatie. De gelovigen in Filippi waren hier getuige van geweest. Beide mannen hadden eenzelfde doel: het verkondigen van de rijkdommen in Christus. Hierin waren ze overigens een voorbeeld voor de gemeente die in 2:2 werd opgeroepen om eensgezind te zijn. Als wij als gelovigen samen dienen met dit ene doel voor ogen, dan is er vrede en eensgezindheid. Het moet ons niet gaan om onze eigen doelen of zaak, zoals dat helaas vaak het geval is. Het doel is dan dat de gemeente groeit, dat er zoveel mogelijk mensen bijkomen of dat er naamsbekendheid zal zijn in de regio. Als we samen het ene doel najagen zal er verzoeking en strijd komen en zal blijken of wij ook volhouden.

Vers 23

Hem nu hoop ik onmiddellijk te zenden, zodra ik mijn omstandigheden heb overzien.

Paulus wachtte op het vonnis van de rechter over zijn lot. Hij had de innerlijke zekerheid dat hij zou worden vrijgesproken (vs25), en dat hij spoedig zou kunnen komen naar Filippi. Toch zien we hier een voorbeeld van nuchterheid, want Paulus nam geen overhaaste beslissing en wachtte toch de uitspraak van de rechter af alvorens Timotheüs te sturen.

Vers 24

Maar ik vertrouw in de Heer, dat ik ook zelf spoedig zal komen.

Paulus vertrouwde erop zelf te kunnen komen. De geestelijke toestand van de gemeente in Filippi was gezond, zodat de apostel ernaar verlangde hen te ontmoeten en verkwikt te worden. Dit gold helaas niet voor de gemeente in Galatië of in Korinthe. Zou hij net zo verheugd zijn om bij ons op bezoek te komen?

Wat wilt u? Moet ik met de roede naar u toe komen, of in liefde en een geest van zachtmoedigheid? 1Ko4:21

Het antwoord op deze vraag ligt hem in het feit of wij de inzetten onderhouden zoals hij ze heeft overgegeven via zijn geschreven apostolische onderwijs (1Ko11:2).

Vers 25

Maar ik vond het nodig Epafroditus, mijn broeder en medearbeider en medestrijder, maar uw gezant en bedienaar in mijn behoefte, naar u toe te zenden,

Terwijl zowel Paulus als Timotheüs uitbleven, was het niet zo dat Paulus in het ongewisse wilde blijven wat betreft de gemeente. Hij zond Epafroditus, een gelovige uit hun eigen midden, die naar hem toe was gekomen met een gift (4:18). Paulus laat zijn genegenheid duidelijk merken voor deze broeder in de bewoordingen die hij voor hem gebruikt: 'broeder, 'medearbeider', 'medestrijder' en bedienaar in mijn behoefte'. Deze broeder had Paulus eerder verslag gedaan van de gemeente en de apostel bemoedigd met de gift uit hun midden. Goddelijke liefde verheugt zich in de omstandigheden van elkaar en wil daarvan op de hoogte blijven. Ook verblijdt zij zich met de waarheid (1Ko13:6), dat de gemeente in waarheid wandelt en Christus de plaats heeft die Hij toekomt. Dat Epafroditus weer zo spoedig terug was gekeerd in hun midden, had te maken met de zending van Paulus en niet met zijn eigen onwil daar langer in Rome te blijven.

Vers 26

daar hij zeer naar u allen verlangde en verontrust was omdat u had gehoord dat hij ziek was.

Epafroditus is de vierde persoon in dit hoofdstuk die het goddelijk leven in de praktijk had gebracht na Christus Zelf, Paulus en Timotheüs. Vanwege de verre reis (zie vs30) en de omstandigheden die hiermee gepaard gaan, was hij ziek geworden, zelfs de dood nabij. Hij wist dat de gemeente in Filippis dit wist, maar niet dat zij van zijn herstel hadden gehoord. Daarom verlangde hij ernaar hun harten te bemoedigen. Hier zien we weer het zoeken van de belangen van de ander. Ziekte is in het Nieuwe Testament niet een ongewoon verschijnsel in het leven van gelovigen, zoals helaas bepaalde leraars dat vandaag verkondigen (denk aan Andrew Wommack, Joyce Meijer, Jan Zijlstra, Benny Hinn etc.). Zij baseren zich meestal op Mk16:17 (*deze tekenen zullen de gelovigen volgen*) en/of 1Pt2:24 (*door zijn striemen bent u genezen*). De gaven van genezingen waren, naar mijn stellige overtuiging, exclusief gegeven aan de apostelen (en een enkeling zoals Stefanus en Filippus) die het fundament legden van de gemeente, of aan hen die door hen waren bevoegd middels handenoplegging (zie o.a. Hb2:4). Paulus, die velen genas door de genade van God in Efeze (zie Hd19:11-12), kon hier kennelijk geen gebruik maken van deze macht. Hij adviseert Timotheüs een natuurlijk middel tegen zijn zwakke maag en veelvuldige zwakheden (!). Trofimus moest hij ziek achterlaten in Milete (2Tm4:20). Ziekte behoort tot die omstandigheden die de Vader kan gebruiken om zijn kinderen te vormen naar het beeld van zijn Zoon. Dit wil niet zeggen dat de genezende kracht er niet meer is (zie Jk5:14-16), of dat er geen wonderen meer kunnen gebeuren op dit gebied, maar dat de genezingen op grote schaal, publiekelijk, hoorden bij het begin van deze bedeling.

Vers 27

Want hij is ook ziek geweest, de dood nabij, maar God heeft Zich over Hem erbarmd, en niet alleen over hem maar ook over mij, opdat ik niet droefheid op droefheid had.

De ziekte van Epafroditus was niet iets dat buiten de erbarming van God omging. We moeten goed bedenken dat God meevoelt met ons lijden. Hoewel

Hij er een doel mee heeft, is het niet zo dat het Hem niet raakt, integendeel. Hier zien we hoe God Zich heeft erbarmd over Epafroditus, die bijna stierf aan de ziekte en Hem uiteindelijk weer heeft hersteld. Paulus verblijdt zich hierin, want anders had hij nog een extra reden tot droefheid gehad, bovenop zijn eigen omstandigheden. Zagen we in hoofdstuk 1 van deze brief vooral de genegenheden van God, hier zien we de onderlinge genegenheden van gelovigen onderling.

Vers 28

Daarom heb ik hem met des te meer spoed gezonden, opdat u, als u hem ziet, zich weer verblijdt en ik minder bedroefd ben.

Paulus' belangen lagen niet bij hemzelf, maar bij de gemeente van Filippi. Hun blijdschap zou zijn droefheid verminderen. Hij wilde dat hun harten zo snel mogelijk vertroost zouden worden bij het weerzien van hun geliefde broeder. Wat zijn onzen harten toch koud en onverschillig naar elkaar als we in dit hoofdstuk zien wat de goddelijke liefde in deze mannen had bewerkt.

Vers 29

Ontvangt hem dan in de Heer met alle blijdschap en houdt zulke mannen in ere;

Epafroditus was niet een man van grote uiterlijke gaven. Er wordt niet van hem gezegd dat hij iets bijzonders had gedaan qua lering, onderwijs of prediking. Waar we vandaag massaal achter mannen (en vrouwen) aanhollen die een groot charisma hebben, of welbespraakt zijn of zeggen een bepaalde genade gave (zoals genezing) te bezitten, zo tegengesteld is hier Epafroditus.

Wij bevelen niet opnieuw onszelf bij u aan, maar geven u aanleiding tot roem over ons, opdat u die hebt tegenover hen die in het uiterlijk roemen en niet in het hart. 2Ko5:12

Paulus, die het natuurlijke hart van de mens als geen ander kende (zie Rm7), moet een speciale aanbeveling aan de Filippenzen geven om Epafroditus 'in de Heer' en met alle blijdschap te ontvangen en zulke mannen in ere te

houden. Wij die vaak kijken naar de uiterlijke kenmerken van iemand, worden opgeroepen om hen in ere te houden die geestelijk gezind zijn, ook al is er geen uiterlijke ‘aantrekkelijkheid’. Dat wat er van Christus is iemand gezien wordt, moet voor ons genoeg reden zijn die persoon in ere te houden.

Vers 30

want om het werk van Christus is hij de dood nabij gekomen, doordat hij zijn leven heeft gewaagd om aan te vullen wat aan uw dienstbetoon jegens mij ontbrak.

Een ander kenmerk van een volwassen gelovige, naast zijn verlangen anderen te dienen, wordt hier genoemd: het niet zich bekommeren om het eigen leven als het gaat om de zaak van Christus. Paulus zelf zegt het zo:

Maar ik reken mijn leven niet als kostbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop volbreng en de bediening die ik van de Heer Jezus heb ontvangen, om het evangelie van de genade van God te betuigen. Hd20:24

Epafras was de dood nabij gekomen, ‘om het werk van Christus’. Hij was gezonden om Paulus te ondersteunen en daardoor een medestrijder van het evangelie. De lange reis en de gevaren die daarmee gepaard gingen achtte hij niet een te groot risico. Hij was een aanvulling van de dienst van de Filippenzen aan het werk en de persoon van Paulus. Vandaag wordt de leer van Paulus massaal losgelaten en is vrijwel er geen gemeente meer te vinden die handelt naar de voorschriften die door hem zijn gegeven. God verlangt ernaar dat er meer gelovigen opstaan zoals deze Epafras om weer aan dit onderwijs van Paulus dienstbaar te worden en zelfs het eigen leven daarbij niet als het belangrijkste te beschouwen.

Vragen over Filippenzen 3:1-10

1. Wie bedoelt Paulus met 'de honden'? vs2
2. Wat wordt bedoeld met 'wij zijn de besnijdenis'? vs3
3. Wat bedoelt Paulus met 'vlees' in vs4?
4. Was Paulus echt onberispelijk voor zijn bekering? Zie vs6
5. Welke dingen achtte Paulus schade?

Filippenzen 3:1-10

We vinden in deze brief een prachtige en kostbare voorstelling van het ware christelijke leven, voornamelijk voorgesteld in Paulus die zich een 'slaaf van Christus Jezus' noemt (1:1). Hij had de verheerlijkte Heer ontmoet op weg naar Damascus (Hd9) en was vanaf dat moment door Hem gegrepen (Fp3:12). Christus in de heerlijkheid bepaalde zijn hele leven (1:21). Doordat Paulus deze hemelse Heer als zijn grote liefde had, was hij ook naar dat beeld veranderd. Hij zocht niet zijn eigen belangen, maar dat van de gemeente in Filippi. Zij hadden hem een gift gezonden via een broeder, Epafroditus. Deze was ziek geworden, maar Paulus kon hem terugsturen na zijn herstel om de gemeente gerust te stellen over diens gezondheid. Ook kon hij hen de omstandigheden van Paulus bekend maken plus deze brief overhandigen. In hoofdstuk 2 zagen we de gezindheid van Christus, als voorbeeld voor de christen. In het volgende hoofdstuk dat voor ons ligt zien we de hemelse roeping, het doel van de christen.

Vers 1

Overigens, mijn broeders, verblijdt u in de Heer. Dezelfde dingen aan u te schrijven is voor mij niet vervelend en u geeft het zekerheid.

Paulus roept in dit hoofdstuk de gelovigen op om Christus in de heerlijkheid als enige doel te hebben. Hij is onze vreugde. Terwijl wij door een wereld trekken die Hem haat, is het grote doel Hem te kennen. We zijn op weg naar Hem en de heerlijkheid met Hem. Door ons voortdurend te richten op deze hemelse persoon, ontvangen we kracht om niet alleen te veranderen, maar

ook om de omstandigheden het hoofd te bieden. 'Verblijdt u in de Heer'. Het is niet genoeg ons te verblijden in onze zegeningen die we van Hem hebben ontvangen. We moeten ons leren verblijden in Hem Zelf door het geloof. Christus in wie wij ons verblijden is ook Degene naar wie we op weg zijn. Een ontevreden hart zorgt voor rusteloze voeten, maar een verblijdt en tevreden hart zorgt voor een 'effen pad':

Laten uw ogen voorwaarts blikken en uw oogopslag rechtuit zijn. Laat uw voet een effen pad inslaan en laten al uw wegen vast zijn. Sp4:25-26

Als we vreugde willen zoeken in onszelf, de broeders en zusters of de omstandigheden zullen onze voeten niet recht naar het doel wandelen. Paulus schreef 'dezelfde' dingen aan de gemeenten, namelijk de opdracht om voortdurend met Christus vervuld te zijn. Dat geeft zekerheid en moet voor iedere leraar/spreker 'niet vervelend' zijn om voortdurend te herhalen. Het is voor het natuurlijke hart het aller moeilijkst om te leren dat Christus *alleen* genoeg is om te groeien.

Vers 2

Kijkt uit voor de honden, kijkt uit voor de boze arbeiders, kijkt uit voor de versnijdenis.

Paulus wijst meteen op één van de grootste gevaren die onze blijdschap probeert te roven, namelijk menselijke godsdienst. Hier refereert hij aan Joodse invloeden die door 'christelijke' arbeiders werden gebracht. Ze wilden het christendom aantrekkelijker maken voor de natuurlijke mens door er Joodse invloeden als inzettingen, dagen en wettische elementen bij te voegen. Ze waren als een zwerm sprinkhanen het christelijk getuigenis ondermijnden, niet als vijanden van buitenaf, maar als 'broeders' van binnenuit. Hij aarzelt niet hen 'honden' te noemen. Het zijn 'boze' arbeiders waarvoor hij al had gewaarschuwd in Hd20:29-30. Vandaag is het niet anders. Er zijn legio voorgangers, sprekers, Bijbelleraren die hun gehoor oproepen om via menselijke inzettingen betere mensen te worden, in plaats van hen de heerlijkheden van Christus te onderwijzen. De waarheid wordt 'versneden' door deze schijnapostelen (zie 2Ko11:13). Satans doel is om de christenen van de hemelse Christus, de hemelse roeping en de hemelse weg af te trekken naar aardse godsdienst. Vandaag bestaat de meerderheid van het christelijke

getuigenis uit deze vermenging. Het unieke en hemelse van het christendom is daarmee grotendeels verdwenen.

Vers 3

Want wij zijn de besnijdenis, wij die God dienen door de Geest van God, en in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen;

Paulus noemt kort de kenmerken van het ware christendom. Het is allereerst een besnijdenis van het hart:

Want niet hij is een Jood die het uiterlijk is, en niet dat is de besnijdenis die iets uiterlijks is, in het vlees, maar hij is een Jood die het in het verborgen is, en dat is besnijdenis: die van het hart, naar de geest, niet naar de letter; zijn lof is niet van mensen, maar van God. Rm2:27-28

Deze 'besnijdenis' houdt in dat wij weten dat God de natuurlijke mens, zoals deze voortkomt uit Adam, heeft veroordeeld tot de dood op het kruis. Er is niets goeds in hem. Ten tweede noemt Paulus het dienen door de Geest van God en dus niet door uiterlijke regels of wetten. Men kan ook vertalen: God aanbidden door de Geest van God. Ten derde is er het roemen in Christus en dus in alles Christus verhogen en de eigen natuurlijke bronnen wantrouwen. Het vlees, hoe vroom en godsdienstig ook, moet te allen tijde gewantwoord worden. God heeft dat vlees immers op het kruis in de dood gedaan. Helaas is de christenheid verworpen tot een vormendienst. Het aanbidden in Geest en waarheid is vervangen door uiterlijke dienst aan God d.m.v. grote en mooie gebouwen, priesterlijke gewaden, geweide muziek en gedragen rituelen. Allemaal zaken die juist het godsdienstige vlees zo enorm aanspreken.

Vers 4

hoewel ik reden heb op vlees te vertrouwen. Als iemand anders meent op vlees te kunnen vertrouwen, ik nog meer:

Paulus kende het verraderlijke bedrog van het vlees als geen ander. Hij kende niet de verschrikkelijkste zonden die uit dat vlees voortkwamen, maar juist de 'goede' zaken in de ogen van de natuurlijke mens zoals godsdienst en uiterlijk

moreel gedrag. Hij had genoeg redenen om te vertrouwen op zijn verworven status als godsdienstige Jood. Hij was de meest godsdienstige mens die ooit heeft geleefd en die alle stappen had genomen om in uiterlijke zin op de allerhoogste trede van de ladder van menselijke godsdienst uit te komen.

Vers 5

besneden op de achtste dag, uit het geslacht van Israël, van de stam van Benjamin,

Naar Joods gebruik en het Oude Testament (Lv12:3) was hij besneden op de achtste dag. Hij behoorde, wat de natuurlijke mens betreft, tot het geslacht van Israël. Dit voorrecht had hij door geboorte, terwijl de wedergeboorte een mens plaatst binnen het christendom. Ook was hij uit de stam Benjamin, de lieveling van Jakob.

Vers 6

een Hebreëer uit de Hebreëën; wat de wet betreft een farizeër; wat de ijver betreft een vervolger van de gemeente; wat de gerechtigheid betreft die in de wet is, onberispelijk.

De term 'Hebreëer' wordt voor het eerst gebruikt voor Abraham (Gn14:13) en betekent 'doortrekker'. Paulus geeft aan dat hij een afstammeling is van Abraham van het zuiverste soort. Maar welke ijver brachten al deze godsdienstige voorrechten voort? De vervolging van de gemeente, de kinderen van God en het lichaam van Christus op aarde. Paulus vervolgde de persoon (Hd9:4) die Zich als God had geopenbaard in het Oude Testament waarvan hij zelf dacht een dienaar te zijn. Maar hij was blind en dacht aan zichzelf als onberispelijk naar de uiterlijke maatstaven van de wet. De wet doet zonde kennen zegt Rm3:20, maar voor de religieuze Paulus was het de bevestiging dat hij een geweldige kerel was.

Vers 7

Maar wat winst voor mij was, heb ik om Christus' wil schade geacht.

Maar toen kwam het moment dat hij de Here Jezus in de heerlijkheid zag. In dat oogverblindende licht van zijn volmaakte heerlijkheid als Mens bleef er niets meer over van deze Paulus (toen nog Saulus). Zijn gerechtigheden bleken een bezoedeld kleed (Js64:6) en hij zag in dat hij de grootste van de zondaars was. Zijn fantastische verworvenheden brachten hem geen steek dicht bij de heerlijkheid die hij had gezien. Ook maakte het hem geen lid van het lichaam van Christus op aarde. Daarom achtte hij alles dat voor hem winst was, schade. Het hebben van aanzien in de religieuze wereld viel compleet weg bij het behoren tot de gemeente. We zien hier een opklimming in de mate waarin Paulus jaagde naar het doel. Eerst: wat hem winst was schade achten.

Vers 8

Jazeker, ik acht ook alles schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, om Wie ik de schade van alles heb geleden en het als vuilnis acht, opdat ik Christus mag winnen

Het tweede gaat verder: *alles* schade achten. Hij wilde het kennen van Christus en de uitnemendheid daarvan, boven alle aardse zaken stellen. Wat is er veel dat ons afleidt van het kennen van Christus. We zijn verdeeld in onze harten wat betreft onze affecties. Van alles hier beneden kan onze harten in beslag nemen en we verliezen het zicht op Hem. Paulus achtte alles schade dat dit doel in de weg stond. Dan is er nog het derde punt: schade *lijden* van alles. Daadwerkelijk afstand doen van hobby's, relaties, bezit, werk als deze dingen een verhindering vormen in het kennen van de Here Jezus. Dit zal soms pijn doen. Maar Paulus heeft vier doelen of motieven. Ten eerste: het '*winnen van Christus*'. Dit is het uiteindelijke einddoel, het bij Hem zijn en Hem ten volle kennen en aanschouwen. Laten we ieder voordeel dat er is in uiterlijke godsdienst mijden en net als Paulus dit als vuilnis achten omdat we een hemelse Heer hebben en een hemelse roeping (zie vs14). In Gods ogen is menselijke religie, wel of niet in uiterlijke christelijke vormen, niet meer dan het eer geven aan de mens uit Adam en dus waardeloos.

Vers 9

en in Hem bevonden word, niet in het bezit van mijn gerechtigheid die uit de wet is, maar van die welke door het geloof in Christus is, de gerechtigheid die uit God is, gegrond op het geloof;

Het tweede doel is dat als Paulus straks bij de Heer is, het zijn grote verlangen is in Hem *bevonden* te worden in het bezit te zijn van de gerechtigheid die uit God is. Uiteraard wist hij dat hij was gerechtvaardigd door het geloof, maar straks wordt dit zichtbaar aan de hele wereld. Nu was Paulus nog in een lichaam gelijk aan dat van alle andere mensen, maar straks als met Christus geopenbaard wordt (Ko3:4) en hij een lichaam zal hebben 'gelijkvormig aan het lichaam van zijn heerlijkheid' (zie 3:21) dan zullen allen zien wie Christus in Paulus is. Deze gerechtigheid is door het geloof in Christus en is uit God. Ieder die gelooft in Hem zal heilig en onberispelijk zijn als Hij, niet vanwege ons geloof, maar vanwege het volbrachte werk op het kruis. Laten we gegrond zijn in dit geloof.

Vers 10

om Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, terwijl ik aan zijn dood gelijkvormig word,

Het derde doel is: om Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding. Niet alleen is het grote doel Hem kennen in dit leven, maar straks zullen we Hem kennen zoals wij gekend zijn.

*Want wij kijken nu door een spiegel, wazig, maar dan van aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar dan zal ik kennen zoals ik ook gekend ben.
1Ko13:12*

Dan zal ook de kracht van zijn opstanding daadwerkelijk gekend worden. Maar voor vandaag zou ons doel moeten zijn om Christus te winnen, in Hem rechtvaardig bevonden te worden en Hem te kennen. De hemelse Heer als enige doel is het geheim van een overwinnend leven. De kracht van zijn opstanding brengt ons nu al daar bij Hem, in Hem. Paulus wenste zelfs 'gemeenschap aan zijn lijden' te kennen. Zijn gevangenschap was een bewijs van zijn lijden voor de naam van Christus en hij verheugde zich in het feit dat hij hierin op zijn Heer leek. Zelfs in zijn naderende dood wenste hij gelijkvormig

te zijn aan Christus. Te sterven vanwege Hem was voor Paulus een grote eer. Hij wist dat er een opstandig van doden zou komen (vs11). Daarover verderop. Het vierde doel was het verkrijgen van de prijs van de hemelse roeping (vs14). Dus de vier belangrijke motieven voor ons leven zouden moeten zijn: Het winnen van Christus, in Hem bevonden worden met Gods gerechtigheid, Hem kennen en het verkrijgen van de prijs van de hemelse roeping. Wie zo leeft, zal vrede, blijdschap en gerechtigheid kennen door de Heilige Geest.

Vragen over Filippenzen 3:11-21

1. Wat heeft Paulus nog niet verkregen? Zie vs12
2. Over welke prijs heeft Paulus het in vs14?
3. Welk spoor wordt in vs16 bedoeld?
4. Zijn de vijanden van het kruis gelovigen of ongelovigen in vs18?
5. Wanneer zal vs21 plaatsvinden?

Filippenzen 3:11-21

We zien in deze brief Paulus als een voorbeeld voor ons. Hij toont ons in dit hoofdstuk de juiste gezindheid van een gelovige. Had hij in hoofdstuk 2 Christus zoals Hij ons wordt beschreven in de evangeliën als ons voorbeeld beschreven, in dit hoofdstuk gaat het om Christus als de verheerlijkte Heer als onze vreugde en doel. Paulus is hier een gelovige die een weg bewandelt, of een wedloop rent, op weg naar het doel. Deze weg is een hemelse weg, waarin hij niet op vlees vertrouwt (3:3), maar zich enkel en alleen richt op de verheerlijkte Mens aan Gods rechterhand. Aan het einde van de weg was het doel: bij Hem en als Hem te zijn. Hij achtte alles schade te zijn dat dit doel in de weg stond.

Vers 11

om hoe dan ook te komen tot de opstanding uit de doden.

Er staat niet 'opstanding van de doden', maar 'uit de doden'. Paulus had het doel helder voor ogen: Bij Hem te zijn, Hem te kennen van aangezicht tot aangezicht. Op weg naar dit doel wilde hij volkomen gelijk zijn aan zijn Heer. Had Deze geleden? Dan hij ook. Was Christus de dood in gegaan? Dan hij ook. Was Christus uit de doden opgestaan? Dan wilde Paulus dit ook. Hij wist dat er een kans was dat hij zou worden terechtgesteld, maar dat zou voor Paulus een eer zijn. Hij zou hiermee in de voetsporen van Christus wandelen en net als Hij uit de doden opstaan, van tussen de doden uit.

Vers 12

Niet dat ik het al verkregen heb of al volmaakt ben; maar ik jaag ernaar, of ik het ook mocht grijpen, omdat ik door Christus Jezus ook begrepen ben.

Paulus wist dat hij nog niet volmaakt was. Hij was nog op aarde, in een lichaam van vernedering en was nog niet bij Christus en aan Hem gelijk. Toch jaagde hij hierna, om het als het ware te grijpen. Hij was immers zelf eerder gegrepen door Christus. Deze hemelse mens had hem volkomen in de greep sinds hij Hem had gezien in de heerlijkheid. Paulus besepte toen dat zijn eigen godsdienst volkomen waardeloos was. Vanaf dat moment was deze heerlijkheid zijn doel, en hij jaagde ernaar met alle energie die de Heer hem gaf. Hij wilde op weg naar dit einddoel de Heer volkomen gelijk zijn.

Vers 13

Broeders, ik houd het er niet voor, het zelf gegrepen te hebben,

Paulus wist van zichzelf dat hij er nog niet was. Hij was nog niet volkomen gelijk aan Christus en was ook nog niet in de heerlijkheid aangekomen. Iedere gelovige beseft dat hij/zij nog niet volkomen op de Here Jezus lijkt. Maar iedere gelovige zou er wel met dezelfde energie naar moeten jagen zoals Paulus dit deed.

Vers 14a

maar een ding doe ik: terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat voor is, jaag ik in de richting van het doel

Er was slechts één ding dat Paulus deed: Jagen naar het doel dat voor hem lag. Helaas zijn er maar weinig gelovigen vandaag de dag die dit in de praktijk brengen of begrijpen. Hun harten zijn vervuld met allerlei zaken en Christus is daar ook één van. Maar de gezindheid van Paulus is anders, hij had maar één 'ding' dat zijn hart vulde: Christus. Zoals Maria het ene ding had gekozen:

...maar één ding is nodig; want Maria heeft het goede deel gekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen. Lk10:42

Zijn wij bereid alle dingen schade te achten voor de uitnemendheid van de kennis van de Here Jezus? Het is belangrijk op te merken dat Paulus erbij zegt dat hij vergeet dat wat achter hem is. Wij behoren niet bezig te zijn met onze geestelijke vorderingen van het verleden, of met dat wat we hebben gedaan of bereikt voor de Heer. Nee, we behoren ons uit te strekken naar dat wat voor ons ligt. Paulus noemt dit:

Vers 14b

naar de prijs van de hemelse roeping van God in Christus Jezus.

Wij hebben een hemelse (lett: 'bovenwaartse') roeping. God heeft de gemeente naar zijn eigen voornemen en naar zijn eigen vreugde, voor de grondlegging van de wereld geroepen uit de wereld en tot gelijkvormigheid aan het beeld van zijn Zoon.

...onze Heer Jezus Christus, die Zichzelf heeft gegeven voor onze zonden, opdat Hij ons zou trekken uit de tegenwoordige boze wereld. Gl1:4

Want hen die Hij tevoren heeft gekend, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van zijn Zoon gelijkvormig te zijn. Rm8:29

...de waarheid, waartoe Hij u door ons evangelie ook geroepen heeft, tot verkrijging van de heerlijkheid van onze Heer Jezus Christus. 2Ts2:14

Deze wereld ligt onder het oordeel en de mens zoals deze van nature is, heeft God in de dood geplaatst op het kruis. De gemeente is uit deze wereld geroepen en is verbonden met een Mens in de heerlijkheid, een Mens naar Gods hart. De prijs van deze roeping vinden we in 3:21, het volkomen aan Hem gelijk zijn.

Vers 15

Voor zover wij dan volmaakt zijn, laten wij zo gezind zijn; en als u anders gezind bent, God zal u ook dat openbaren.

In vers 12 staat ook het woord 'volmaakt', maar dat heeft daar een andere betekenis dan hier. Daar betekent het 'volkomen als Christus zijn in de

heerlijkheid'. In dit vers betekent het woord 'volmaakt' het geestelijk volwassen zijn. Geestelijke volwassenheid kenmerkt zich doordat gelovigen niets anders nodig hebben dan Christus in de heerlijkheid, door het geloof. Iedere volwassen gelovige zou deze gezindheid moeten hebben die in dit hoofdstuk wordt getoond: het jagen naar het ene doel. Er zijn ook gelovigen die oprecht de Heer willen dienen, maar nog allerlei zaken ernaast nodig hebben in hun geloofsleven, uiterlijke hulpmiddelen zoals eten, drinken etc. Dit zijn zij die 'zwak' worden genoemd in Rm14. Wij hoeven zulke gelovigen niet te onderwijzen aangaande de gezindheid van dit hoofdstuk, want God Zelf zal hen dit wel duidelijk maken (zie 1Ts4:9). Dan is er nog een derde categorie, die we vinden in vers 18 en 19, de vijanden van het kruis.

Vers 16

Wartoe wij echter gekomen zijn, laten wij in hetzelfde spoor verder wandelen.

Iedere gelovige die Christus van harte liefheeft, zal op een bepaald punt zijn gekomen in zijn/haar geestelijke groei, maar met het verlangen Hem nog beter te leren kennen. Als dit verlangen er is en het besef dat Christus alleen het doel is, dan moet men in ditzelfde spoor verder wandelen. Dit hoeven wij niet alleen te doen, maar samen, met elkaar. Dit is de praktische eensgezindheid die de gemeente nodig heeft.

Vers 17

Weest samen mijn navolgers, broeders, en ziet op hen die zo wandelen als u ons tot voorbeeld hebt.

Het grote probleem vandaag in gemeenten is totale onkunde aangaande het onderwijs van de apostel Paulus. Wij behoren zijn navolgers te zijn. In dit hoofdstuk als hij die jaagt naar dit ene doel, in de andere brieven als de apostel die de inzettingen van het huis van God onderwijst. Wij behoren niet alleen zo te jagen als Paulus jaagde (en Timotheüs, want er staat 'ons'), maar ook ons met die gelovigen te omringen ('samen') die ook deze gezindheid hebben. Dan bemoedigen wij elkaar en zijn wij eensgezind. Diegenen die andere elementen

in de gemeente willen brengen dan de verhoogde en verheerlijkte Heer *alleen*, moeten wij of vermanen of mijden.

Vers 18

Want velen wandelen, van wie ik u dikwijls heb gezegd en nu ook wenend zeg, dat zij de vijanden van het kruis van Christus zijn;

Er zijn maar weinig echte voorbeelden vandaag de dag, die Christus als hun doel en onderwijs hebben. Er zijn wel 'velen' die anders wandelen. In de begintijd van de gemeente waren er al 'velen' die wandelden als vijanden van het kruis, laat staan vandaag de dag. Dit zijn mensen die de gemeente zijn binnengeslopen, Christus belijden, maar vijanden zijn van het kruis. Ze erkennen niet dat de mens heeft afgedaan en dat het vlees ten alle tijden gewantrouwd moet worden. Ze zoeken hun eigen belang (2:21) en dat van de wereld. Ze erkennen deze wereld niet als voor hen gekruisigd (Gl6:14). Paulus had de Filippenzen al vaker voor hen gewaarschuwd en zegt het ook nu wenend, het ging hem aan het hart.

Vers 19

hun einde is het verderf, hun God is de buik en hun heerlijkheid is in hun schande; zij bedenken de aardse dingen.

Iemand die belijdt een christen te zijn, maar leeft naar zijn eigen begeerten, gaat verloren. Zijn einde is het verderf. Hun 'god' is hun buik, dat zijn hun begeerten.

Want zulke mensen dienen niet onze Heer Christus, maar hun eigen buik; en door vleitaal en lofspraak bedriegen zij de harten van de argelozen. Rm16:18

Er is geen heerlijkheid van Christus in hun leven zichtbaar, maar hun schande is hun heerlijkheid. Hun denken is niet gericht op 'boven', daar waar Christus is, maar op de aarde. Hun hele belevingswereld bestaat uit het zichzelf behagen met behulp van de dingen van deze wereld. Het zijn niet per definitie liederlijke mensen, maar keurige 'christenen', maar die wel enkel en alleen voor zichzelf leven en niet voor Hem.

Vers 20

Want ons burgerschap is in de hemelen, waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland verwachten,

Het burgerschap van de gemeente is echter niet op de aarde, maar in de hemelen. Wij hebben een hemels leven, wij behoren niet in deze wereld en we zijn ook niet van deze wereld (Jh17:16). We zijn niet geroepen om ons bezig te houden met de politiek van deze wereld, want onze 'politiek' is in de hemelen. Wij zijn hier pelgrims en vreemdelingen (1Pt2:11). Wij verwachten niets van deze wereld maar verwachten Christus die ons brengt op de plaats waar we horen. Dan zal onze behoudenis compleet zijn. Hij is onze Heiland, die ons volkomen zal behouden uit deze wereld.

Vers 21

die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van zijn heerlijkheid, naar de werking van de macht die Hij heeft om ook alles aan Zich te onderwerpen.

Hoewel wij burgers zijn van een rijk in de hemel, hebben wij nog een vernederd lichaam, een lichaam dat uiterlijk gelijk is aan dat van de mens uit Adam. Als Christus komt zal Hij ons lichaam gelijkvormig maken aan zijn eigen lichaam, dat van zijn eigen heerlijkheid. Dit zal gebeuren met dezelfde macht waarmee Hij alles aan Zichzelf heeft onderworpen. Dan zal onze verlossing compleet en volkomen zijn.

En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wijzelf zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam. Rm8:23

Vragen over Filippenzen 4:1-9

1. Hoe staan wij 'vast' in de Heer?
2. Wat zou het probleem geweest kunnen zijn tussen de twee zusters die in vs2 worden genoemd?
3. Wat bedoelt Paulus met: 'de Heer is nabij' in vs5?
4. Waar zouden 'uw verlangens' mee te maken kunnen hebben van vs6?
5. Welke voorwaarde stelt vs9 als het gaat om de praktische ervaring van de God van de vrede?

Filippenzen 4:1-9

In het derde hoofdstuk van deze brief beschrijft Paulus hoe hij jaagde naar het ene doel: de prijs van de hemelse roeping van God in Christus Jezus (vs14). Straks *bij* Hem te zijn en *als* Hem te zijn was voor Paulus alles. Hij had er alles voor opgegeven. God heeft ons geroepen om gelijk te zijn aan de mens Jezus Christus. Totdat het zover is, wilde Paulus in dit leven, dat als een wedloop is, deze mens zo goed mogelijk vertegenwoordigen. Daarin roemde Hij alleen in zijn Heer en vertrouwde hij niet meer op 'vlees' (zie vs3). Paulus roept ons op dezelfde gezindheid te hebben als hij (vs15). Er zijn namelijk velen op het christelijke erf die vijanden zijn van het kruis (vs18). Zij leven voor zichzelf en hun god is de 'buik'. Te midden van deze afvallige staat van het christendom bemoedigt Paulus de gemeente in Filippi om te leven in nabijheid van de Heer. Was in hoofdstuk 1 het thema 'Christus ons *leven*', in hoofdstuk 2 'Christus ons *voorbeeld*' en in hoofdstuk 3 'Christus ons *doel*', in dit laatste hoofdstuk is het: 'Christus onze *kracht*'. Deze kracht is nodig om alle omstandigheden in het leven het hoofd te bieden.

Vers 1

Daarom, mijn geliefde broeders, naar wie ik ook verlang, mijn blijdschap en kroon, staat zo vast in de Heer, geliefden!

Paulus roept de gemeente op om vast in de Heer te staan. Er is namelijk sprake van tegenstand. De duivel valt voortdurend de heiligen aan. Het resultaat is dat ware gelovigen hun hemelse positie opgeven voor een makkelijk en wereldgelijkvormig leven en dat christelijke naambelijders vijanden worden

van het kruis. Waar zien we nog gelovigen die waardige vertegenwoordigers zijn van een hemelse Christus en zich onbesmet van deze wereld weten te bewaren? 'Staat vast in de Heer'. Hij is onze krachtbron. We kunnen niets zonder Hem. Paulus verlangde naar zijn broeders en zusters. Hun gedrag was tot blijdschap voor zijn hart en tot kroon van zijn werk. Ze moesten blijven staan waar ze gezet waren: in de Heer. Alleen in Hem is het veilig tegen de aanvallen van de duivel.

Weest nuchter, waakt; uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, op zoek wie hij zou kunnen verslinden. Weerstaat hem, standvastig in het geloof, daar u weet dat hetzelfde lijden aan uw broederschap in de wereld zich voltrekt. 1Pt5:8-9

Vers 2

Euodia vermaan ik en Syntyche vermaan ik eensgezind te zijn in de Heer.

Naast de aanvallen van de tegenstander, is er ook nog het grote probleem van het gebrek aan eenheid binnen de gemeente. Het gebrek aan eensgezindheid was een probleem in Filippi (1:27 en 2:2-4). Paulus vermaant twee vrouwen die niet eensgezind zijn om hun gedrag te veranderen. Verschillen worden niet opgelost door discussie, of door compromis. De oplossing is het zoeken van de gedachten van de Heer, terwijl wij het vlees oordelen. Eensgezindheid is 'in de Heer', d.w.z. in zijn gedachten zoals geopenbaard in het woord van God. Als beide zusters hun ogen enkel en alleen zouden richten op Hem, verdwijnen de verschillen naar de achtergrond.

Vers 3

Ja, ik vraag ook u, trouwe metgezel, wees hun behulpzaam die met mij hebben gestreden in het evangelie, samen met Clemens en mijn overige medewerkers, van wie de namen in het boek van het leven staan.

Paulus richt een verzoek tot zijn 'trouwe metgezel'. De vraag is wie hij bedoelt. Het is niet helemaal zeker. Sommigen denken aan Lukas, anderen aan Epafroditus of Barnabas, Silas of Timotheüs. In ieder geval vraagt Paulus deze metgezel om deze twee zusters te helpen. Zij hadden namelijk met hem

gestreden in het evangelie. Ieder die met hem had gestreden stond geschreven in het boek des levens. Dit is het boek van God raadsbesluiten. Ieder die is uitverkoren staat erin geschreven. Zie verder Op3:5; 13:8; 17:8; 20:12,15 en 21:27.

Vers 4

Verblijdt u altijd in de Heer! Nog eens zal ik zeggen: Verblijdt u!

Gelovigen krijgen te maken met allerlei verzoeking(en) (1Pt1:6; Jk1:2). Er is verdeeldheid, verval, afval binnen de christenheid. Er zijn persoonlijke verzoeking(en) zoals lichamelijke gebreken, financiële of relationele problemen. Er kan sprake zijn van vervolging, lastering of andere problemen die zich voordoen vanwege ons geloof. In al die omstandigheden roept Paulus ons op om onze vreugde te zoeken in de Heer. Hij staat boven alle problemen, in Hem is ware vreugde te vinden.

Hoewel u Hem niet gezien hebt, hebt u Hem lief; hoewel u Hem nu niet ziet, maar gelooft, verheugt u zich in Hem met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde, 1Pt1:8

Steeds minder gelovigen vinden hun vreugde in Hem. We worden massaal afgeleid van Hem. Daarom is dit woord zo belangrijk en zegt Paulus het dus 'nog eens'. Hoe meer wij onze vreugde vinden in Hem, hoe minder de omstandigheden onze stemming bepalen.

Vers 5

Laat uw inschikkelijkheid aan alle mensen bekend zijn. De Heer is nabij.

Als we weten dat de Heer nabij is, worden we inschikkelijk. We komen niet op voor onze eigen rechten, worden niet ontmoedigd om de huidige staat van deze wereld of van de christenheid, hebben geen behoefte ons te mengen in de politiek van deze wereld of om onze mening erover te ventileren. Nee, Hij is nabij om alles recht te zetten, de heerschappij uit te voeren in gerechtigheid. Zijn komst is dichtbij. Daarom schikken wij ons in de omstandigheden en doen we alles zonder mopperen of tegenspreken (2:14).

Vers 6

Weest in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God.

Als de Heer nabij is en wij ons tot die tijd verheugen in Hem, hoeven we in niets bezorgd te zijn. Alles wat ons bezig houdt, tot in de kleinste details van ons persoonlijke leven, moeten we in gebed bij Hem brengen met smeking en dankzegging. Al onze verlangens mogen we bekend maken bij Hem. Hoe meer we genieten van de Heer, hoe meer onze verlangens worden als die van Hem. Over Hanna, van wie we lezen dat zij haar hart uitstortte voor het aangezicht des HEREN (1Sm1:15) staat vervolgens geschreven:

Toen ging de vrouw haars weegs, zij at weer en haar gelaat toonde geen droefheid meer. 1Sm1:18

Zo 'zat' Maria in het huis nadat ze haar zorgen over haar stervende broer aan de Heer bekend had gemaakt (Jh11:20). De zorgen bij de Heer neerleggen geeft vrede.

Vers 7

En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus.

Vrede is de innerlijke rust omdat het oog op Christus ziet in plaats van op de onvolmaakte omstandigheden. Dit is de inzet van de geestelijke strijd. Onze harten zijn snel geneigd ontmoedigd te raken en onze gedachten om bezig te gaan met wat er allemaal niet deugt. Maar als we een keuze maken om ons te verheugen in de Heer, zal er een vrede in ons binnenste zijn die het verstand te boven gaat. Onze harten en onze gedachten zullen worden bewaard in Christus Jezus door deze vrede die ervoor zorgt dat we zien op Hem en niet op onze omstandigheden.

Vers 8

Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerzaam, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en als er enige lof is, bedenkt dat.

Naast de omstandigheden van ons persoonlijke leven en die van de christenheid is er ook nog de wereld met zijn morele vervallen staat. Dagelijks komt dit tot ons via media en allerlei vormen van entertainment. De mens weet prachtige kunst te creëren zoals muziek, maar is tegelijkertijd moreel in verval. De aandacht voor morele zuiverheid naar Gods maatstaven is er niet. Om onze harten te bewaren voor al deze vervuilende invloeden, roept de apostel ons op om onze gedachten te vullen met dat wat waar, eerzaam, rechtvaardig etc. is. Waar de gedachten mee zijn gevuld, bepaalt het karakter van een mens. Daarom is het noodzakelijk om onze gedachten te vullen met die dingen die te maken hebben met Christus en het woord van God. Dit is praktisch het lezen en overdenken van de dingen van God die te maken hebben met zijn Zoon via de Bijbel. In dit vers staat het denken voorop, nog voordat het 'doen' van het volgende vers aan de orde is.

Vers 9

Wat u geleerd, ontvangen, gehoord en gezien hebt in mij, doet dat; en de God van de vrede zal met u zijn.

De vele problemen van vandaag in de gemeente zouden opgelost zijn als dit vers werd toegepast. De leer en het leven van de apostel Paulus navolgen is een zekere weg tot herstel en zegen. Hetzelfde vinden we in 2Tm3:10-11:

Maar jij hebt nauwkeurig nagevolgd mijn leer, mijn wijze van doen, mijn bedoeling, mijn geloof, mijn lankmoedigheid, mijn liefde, mijn volharding, mijn vervolgingen, mijn lijden,

De belofte is dat de God van de vrede met ons zal zijn als wij dit zouden doen. Helaas is de meerderheid van het christendom afgedwaald van de leer en het leven van de apostel Paulus. De hemelse roeping, de oude mens die is gekruisigd, het vlees dat te allen tijde moet worden gewantrouwd, al deze zaken vormen de kern van de leer van Paulus. In Hd20:18 spreekt Paulus over zijn manier van leven, in 20:19 over hoe Hij de Heer diende, in 20:20

over zijn dienst aan de heiligen en in 20:21 over zijn dienst aan alle mensen in Efeze. We leren hieruit dat de manier van leven overeen moet komen met hoe het Woord gebracht wordt en dat de Heer in alles centraal moet staan. Hij moet de bron, het motief en het onderwerp zijn van alles wat we doen in de gemeente. Hoewel Paulus wist dat er verdrukkingen te wachten stonden, achtte hij zijn leven niet als kostbaar voor hemzelf, maar was zijn enige doel om zijn loop te volbrengen (20:24). De inhoud van Paulus' onderwijs bestond uit vier 'onderdelen':

1. Bekering tot God en geloof in Jezus: 20:21
2. Het evangelie van de genade van God: 20:24
3. Het koninkrijk van God: 20:25, hoe te leven onder de heerschappij van Christus terwijl gerechtigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest ons kenmerken (Rm14:17).
4. De hele raad van God: 20:27 aan gelovigen die geestelijk rijp zijn om de diepe geheimen van het hart van God te leren kennen.

De 'nuttige' dingen verkondigde Paulus zowel in de huizen als in het openbaar (20:20) en dat twee jaar lang!

Vragen over Filippenzen 4:10-23

1. Wat zegt vers 11 over het welvaartsevangelie dat vandaag zo populair is?
2. Heeft vers 12 iets te maken met het snoeien van de ranken in Jh15?
3. Zie vers 13. Paulus vraagt of bidt nooit om kracht, hoe kan dat?
4. Over welke rekening heeft Paulus het in vs17?
5. Waar bestond de welriekende reuk uit van vs18?

Filippenzen 4:10-23

We zijn aan het einde gekomen van de bestudering van deze brief. We hebben gezien dat hierin Christus wordt voorgesteld als de oplossing in ieder omstandigheid van ons leven. Hoewel Paulus tijdens het schrijven ervan in de gevangenis zat en tot zijn grote verdriet zag dat er velen waren in de toenmalige christenheid die leefden als vijanden van het kruis, vond hij zijn kracht, doel en motivatie in een verheerlijkte Heer in de hemel. Hij is de bron van blijdschap ondanks zovele zorgen en moeiten hier beneden. De tijd dat de apostel is afgesneden van directe hulp aan de gemeenten is aangebroken, ze moeten nu hun eigen behoudenis bewerken met vreze en beven (Fp2:12) door in Christus alles te vinden wat ze nodig hebben. De grote tragiek nu is dat het bijna nergens meer gaat over Hem als de verheerlijkte Heer in Wie al onze bronnen en schatten zijn (zie Ko2:3). Het gaat in toenemende mate enkel en alleen over de mens, hoe wij tot ons doel komen en gelukkig worden etc. In dit vierde hoofdstuk beschrijft Paulus hoe concreet Christus hem de kracht en blijdschap gaf om vol te houden.

Vers 10

Ik heb er mij echter bijzonder over verblijd in de Heer, dat u eindelijk weereens uw denken aan mij verlevendigd hebt; u hebt weliswaar aan mij gedacht, maar u had de gelegenheid niet.

We zullen in vs16 zien wat de gemeente in Filippi had gedaan waaruit bleek hoe zij de apostel liefhadden. Ze hadden weliswaar niet altijd de gelegenheid om dit te uiten, maar toch bleek hun liefde voor hem. Wat ons betreft: Paulus

is niet fysiek meer in ons midden, maar wel in de 'geest' (zie 1Ko5:4; Ko2:5) via zijn brieven. In hoeverre 'verlevendigen' wij ons denken m.b.t. het onderwijs van deze Paulus? Waar in de gemeenten vinden we een diepe liefde voor zijn leer betreffende de gemeente, de hemelse roeping, de kracht van het kruis, de heiliging en de aanstaande komst van de Heer? Onze reactie en houding t.a.v. de brieven van Paulus bewijzen of wij hem 'lief' hebben, dat is: zijn leer en zijn voorbeeld (zie 2Tm3:10v.).

Vers 11

Ik zeg dit niet omdat ik gebrek lijd; want ik heb geleerd tevreden te zijn met de omstandigheden waarin ik ben.

Deze brief is de brief van de christelijke blijdschap en tevredenheid. Paulus zocht geen medelijden, om meer geld te ontvangen, hij leed geen gebrek. Het vlees zou andere gelovigen danken voor hun giften met de gedachte nog meer te willen van hen. Zo was Paulus niet. Hij kapt die gedachte af door te stellen dat hij geen gebrek heeft. Zijn vele werkers voor de Heer niet vaak bezig hun tekorten te noemen in de hoop meer giften te ontvangen? Paulus had in Christus geleerd tevreden te zijn onder alle omstandigheden. 'Dank in alles' (niet 'voor' alles) zegt hij tegen de Thessalonicenzen (1Ts5:17). Maar hij moest het leren, het kwam niet vanzelf. Zo is het ook met ons. Wij moeten leren in alle omstandigheden tevreden te zijn en te accepteren dat onder de regering van God alle dingen meewerken ten goede (Rm8:28). Dit is enkel en alleen mogelijk voor hen die in geloof zien op de Here Jezus en zich verlaten op het woord van God.

Vers 12

Ik weet vernederd te worden, ik weet ook overvloed te hebben; in elk opzicht en in alles ben ik ingewijd, zowel in verzadigd zijn als in honger lijden, zowel in overvloed hebben als in gebrek lijden.

Paulus was in iedere omstandigheid, zowel goed als slecht, ingewijd om te leren dat Christus voldoende is. Alle gelovigen kennen wel perioden in hun leven van tegenslag, maar ook van voorspoed. In beide zit een gevaar. In

tegenslag lopen we het gevaar het vertrouwen in de Heer op te geven. Dit was de test voor Job (1:20-22; 2:9-10). Petrus waarschuwt hiervoor (vergelijk 1:6-7 met 5:7-8). In tijden van voorspoed lopen we het gevaar in zelfvertrouwen en tevredenheid op te gaan en op die manier de Heer te vergeten, zoals bij David (Ps30:7).

Neem u ervoor in acht, dat gij de Here, uw God, niet vergeet door zijn geboden, zijn verordeningen en zijn inzettingen, die ik u heden opleg, te verwaarlozen, opdat, wanneer gij eet en verzadigd wordt, goede huizen bouwt en die bewoont, uw runderen en kleinvee zich vermenigvuldigen en uw zilver en goud zich vermeederen, ja, al wat gij hebt, zich vermeedert, uw hart zich niet verheffe, en gij de HERE uw God, vergeet, die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, geleid heeft. Dt8:11-14

Dit vers is de absolute nekslag voor het zogenaamde 'welvaartsevangelie' dat door zovelen vandaag wordt gepredikt. God wil ons zegenen in alle gebieden van ons leven, dus ook in materieel en financieel opzicht. Het is een ander evangelie, en dus zijn zij die dit brengen, vervloekt (zie Gl1:6-7).

Vers 13

Ik vermag alles door Hem die mij kracht geeft.

Hoe kon Paulus in tijden van vernedering toch volhouden in het geloof? Hoe kon hij in tijden van verzadiging toch niet hoogmoedig worden? Zijn antwoord: Christus. In tijden van moeiten was Christus genoeg en in tijden van overvloed hield Christus hem nederig. Toen de wereld Paulus gevangen had gezet, kwamen ze in contact met een kracht die groter was dan dat zij kenden. Waarom hebben wij niet genoeg aan Hem? Waarom moeten wij van alles naast Christus zoeken om 'kracht' te ontvangen? Handen opleggen, proclamatie, tongentaal, luisterend bidden, Gods stem verstaan, gezingsssamenkomsten, 'meer van de Geest'-conferenties etc. Wat de wereld van ons moet zien is dat in iedere omstandigheid Christus ons genoeg is omdat Hij onze krachtbron is. Paulus spreekt hier als heilige en niet als apostel en hierin verbindt hij zichzelf met ons. Dezelfde krachtbron staat ook voor ons tot onze beschikking!

Vers 14

Toch hebt u er goed aan gedaan deel te nemen aan mijn verdrukking.

De gelovigen in Filippi hadden deel aan de verdrukking van Paulus. Ze leden ook vanwege hun sympathie voor hem. Vandaag de dag zijn er maar weinigen die willen lijden omdat ze vast willen houden aan de leer van de apostel Paulus. Doet men dit wel, dan is lijden wat men kan verwachten omdat men de hele huidige evangelische godsdienst aan de kant zet en dat zorgt voor vervolging.

Lijd mee verdrukking als een goed soldaat van Christus Jezus. 2Tm2:3

Vers 15

U weet ook zelf, Filippiers, dat in het begin van het evangelie, toen ik van Macedonie was vertrokken, geen gemeente in rekening van uitgave en ontvangst met mij in verbinding heeft gestaan dan u alleen.

Paulus denkt met warme gevoelens terug aan de tijd van het begin van het evangelie, ongeveer tien jaar eerder. De Filippenzen ondersteunden de apostel toen ook al financieel. Paulus nam niet gauw geld aan van gemeenten. Zo heeft hij dit altijd van de Korinthiërs geweigerd (1Ko9:12; 2Ko11:7-10) omdat hij wist dat hij een slaaf van mensen zou kunnen worden als dezen uit verkeerde motieven geld zouden geven. Het zou hun eergevoel hebben gestreeld. Maar de Filippenzen gaven geld, niet uit eerzucht of de drang om Paulus om te kopen, maar voor de Heer en voor Hem alleen.

Vers 16

Want ook in Thessalonika hebt u mij eenmaal en andermaal voor mijn behoefte gezonden.

Ook toen Paulus in Thessalonika was, ontving hij een gift van de Filippenzen. Bij de Thessalonicenzen werkte hij voor zijn eigen onderhoud (1Ts2:9) om deze jonge gemeente niet teveel te belasten met de gedachte dat de verkondiging van het evangelie hen geld zou kosten. Paulus was erg voorzichtig met geld.

Het kon al snel de verhoudingen aantasten en dus nam hij het alleen aan als hij wist dat de motieven zuiver waren.

Vers 17

Niet dat ik de gave zoek, maar ik zoek de vrucht, die rijkelijk op uw rekening komt.

Het hart van Paulus was niet gezet op geld. Laat dit voor ons een belangrijke les zijn, zeker voor hen (zoals ikzelf) die in de dienst van de Heer staan en daarin afhankelijk zijn van giften. Paulus had niet de gave, maar de vrucht voor de gever op het oog. Er wordt vandaag in evangelische kringen nogal eens geleerd dat als wij geven, wij ook ontvangen op het materiele vlak, maar dat is niet Bijbels. Het geven van materiele goederen, vanuit een oprecht motief, zorgt voor een geestelijk loon.

En dit zeg ik: Wie spaarzaam zaait, zal ook spaarzaam maaien; en wie rijkelijk zaait, zal ook rijkelijk maaien. 2Ko9:6

Vers 18

Maar ik heb alles en heb overvloed; ik heb volop, nu ik van Epafroditus het door u gezondene heb ontvangen: een welriekende reuk, een aangenaam, God welbehaaglijk offer.

De gift die Paulus van de Filippenzen had ontvangen via Epafroditus, wordt door hem geestelijk beoordeeld. Hij heeft nu 'volop', en in overvloed. Als wij geven met een hart dat dit voor de zaak van de Heer doet, is het een welriekende reuk voor God aangenaam, een offer waar God blij van wordt. Ditzelfde staat geschreven over het offer van Christus in ef5:2! Zo zegt de Here Jezus over de twee koperstukjes die de weduwe in de schatkist deed:

En Hij zei: Waarlijk, Ik zeg u, dat deze arme weduwe er meer dan allen heeft ingeworpen. Lk21:3

Vers 19

Maar mijn God zal in al uw behoefte voorzien naar zijn rijkdom in heerlijkheid in Christus Jezus.

‘Mijn God’, terwijl het volgende vers spreekt over ‘onze God en Vader’. Als het gaat om de praktische ervaring van God in zijn voorziening onder alle omstandigheden kon Paulus niet ‘onze God’ zeggen. Niet alle Filippenzen kenden de kracht in Hem uit ervaring. Toch wist Paulus dat deze God zou voorzien in hun behoeften. De maat van zijn ‘geven’ is de rijkdom in heerlijkheid in Christus Jezus. Paulus denkt in termen van geven, terwijl hijzelf gevangen zat en naar de mens gesproken, van alles nodig had.

Vers 20

Onze God en Vader nu zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen.

Als het gaat om de heerlijkheid van God zegt Paulus: ‘onze’ God en Vader. Hem zij de heerlijkheid! Laat het ook ons verlangen zijn om vrucht te dragen die tot verheerlijking van de Vader is (Jh15:8). Paulus komt tot lofprijzing en aanbidding als hij denkt aan hoe de Vader de behoeften van de heiligen voortdurend op het oog heeft.

Vers 21

Groet elke heilige in Christus Jezus. U groeten de broeders die bij mij zijn.

Paulus heeft iedere heilige in Filippi op het oog. Er waren broeders bij hem uit Rome, die zich verbonden voelden met de Filippenzen.

Vers 22

Alle heiligen groeten u, en vooral zij die tot het huis van de keizer behoren.

Er was een eenheid van de Geest. Alle heiligen, ook die van het huis van de keizer tot het geloof waren gekomen, brachten hun groeten over. Waar is deze geest van eenheid vandaag?

Vers 23

De genade van de Heer Jezus Christus zij met uw geest, amen.

Een gebruikelijke afsluiting in de brieven van Paulus. We hebben dagelijks genade nodig die onze geest de kracht schenkt om moed te houden, niet op te geven en te groeien in ons geloof tot eer en heerlijkheid van de Here Jezus. Hij is de Heer, Hij die de nederige mens Jezus is, maar ook de Christus, de Mens door wie God alles zal herstellen.